

Dziennik Urzędowy C 107

Unii Europejskiej

Tom 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

26 kwietnia 2008

<u>Powiadomienie nr</u>	<u>Spis treści</u>	<u>Strona</u>
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2008/C 107/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 92 z 12.4.2008.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2008/C 107/02	Sprawa C-398/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — AGST Draht- und Biegetechnik GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen (Wspólna polityka handlowa — Cła wyrównawcze — Obrona przed praktykami subsydiowania — Rozporządzenie (WE) nr 1599/1999 — Drut ze stali nierdzewnej — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Związek przyczynowy)	2
2008/C 107/03	Sprawa C-263/06: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Carboni e derivati Srl przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Riunione Adriatica di Sicurtà SpA (Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Cła antydumpingowe — Surówka hematytowa pochodząca z Rosji — Decyzja nr 67/94/EWWiS — Ustalenie wartości celnej w celu zastosowania zmiennego cła antydumpingowego — Wartość transakcyjna — Kolejne transakcje sprzedaży za różną cenę — Możliwość uwzględnienia przez organy celne ceny sprzedaży towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego)	2

2008/C 107/04	Sprawy połączone C-287/06 do C-292/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln — Niemcy) — Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 i C-291/06), Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06), Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06), Vedat Deniz (C-292/06) przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Usługi pocztowe — Dyrektywa 97/67/WE — Dziedzina zastrzeżona operatorowi pocztowych usług powszechnych — Taryfy specjalne za nadanie przez klientów komercyjnych w określonych punktach sieci pocztowej minimalnych ilości wstępnie posortowanych przesyłek — Odmowa przyznania takich taryf pośrednikom zbierającym w ramach działalności zawodowej i w ich własnym imieniu przesyłki większej ilości nadawców)	3
2008/C 107/05	Sprawa C-293/06: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Deutsche Shell GmbH przeciwko Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg (Swoboda przedsiębiorczości — Podatek dochodowy od osób prawnych — Skutki walutowe transferu do kraju pochodzenia kapitału, w który spółka mająca siedzibę w jednym państwie członkowskim wyposażała należący do niej stały zakład położony w innym państwie członkowskim)	4
2008/C 107/06	Sprawa C-420/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin — Niemcy) — Rüdiger Jäger przeciwko Amt für Landwirtschaft Bützow (Wspólna polityka rolna — Rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 i (WE) nr 1782/2003 — Wołowina i cielęcina — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy — Rozporządzenia (EWG) nr 3887/92, (WE) nr 2419/2001 i (WE) nr 796/2004 — Wniosek o premię zwierzęcą — Premia za krowy mamki — Nieprawidłowość — Naruszenie przepisów obowiązujących w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła niewykazanego we wniosku o pomoc — Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 — Wyłączenie prawa do pomocy — Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia (CE, Euratom) nr 2988/95 — Zasada stosowania z mocą wsteczną kary łagodniejszej)	4
2008/C 107/07	Sprawa C-446/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — A. G. Winkel przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Wołowina — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (WE) nr 1254/1999 — Artykuł 3 lit. f) — Przyznanie premii na hodowlę krów mamek — Wymogi odpowiadające powszechnej praktyce hodowli)	5
2008/C 107/08	Sprawa C-2/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Paul Abraham, Eugène Dehalleux, Jacqueline Starck, Robert Beaujean, Patrick Descamps i.in., Régine Lecomte, Jacques Deheneffe, Mirèse Mailleux, Léon Schreiber, Marie-Paule Cornesse, Claude Farnir, Pascale Bastiaens, Marc Kriescher, Isabelle Lemaire, Jean-Luc Kriescher, Mauro Altafaglia, Charles Franckaert, Fernande Pretto przeciwko regionowi Walonii, Société de développement et de promotion de l'aéroport de Liège-Bierset, T. N. T. Express Worldwide (Euro Hub) SA, Société nationale des voies aériennes-Belgocontrol, État belge, Cargo Airlines Ltd (Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Port lotniczy mający pas startowy o długości większej niż 2 100 metrów)	6
2008/C 107/09	Sprawa C-17/07 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2008 r. — Wineke Neirinck przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwwołanie — Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Pracownik kontraktowy — Biuro Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (OIB) — Postępowanie w sprawie naboru — Odrzucenie kandydatury — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie)	6
2008/C 107/10	Sprawa C-82/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones przeciwko Administración del Estado (Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Artykuł 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) — Krajowe plany numeracyjne — Wyspecjalizowany organ regulacyjny)	7

2008/C 107/11	Sprawa C-89/07: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zatrudnienie w administracji publicznej — Zatrudnienie kapitanów i oficerów (pierwszej klasy) na wszystkich statkach pływających pod banderą państwa członkowskiego — Wymóg obywatelstwa)	8
2008/C 107/12	Sprawa C-98/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Nordania Finans A/S, BG Factoring A/S przeciwko Skatteministeriet (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 19 ust. 2 — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Wyłączenie kwoty obrotu uzyskanej z dostawy dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie — Pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie” — Pojazdy nabyte przez spółkę leasingową w celu oddania w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umowy leasingu)	8
2008/C 107/13	Sprawa C-196/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka konkurencji — Koncentracje — Niewykonanie zobowiązań nałożonych przez Komisję — E.ON/Endesa)	9
2008/C 107/14	Sprawa C-340/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE — Równe traktowanie mężczyzn i kobiet — Dostęp do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego — Warunki pracy — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	9
2008/C 107/15	Sprawa C-22/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2008 r. — Athanasios Vatsouras przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900	10
2008/C 107/16	Sprawa C-23/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2008 r. — Josif Koupatantze przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900	10
2008/C 107/17	Sprawa C-38/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2007 r. w sprawie T-66/05 Jörn Sack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 lutego 2008 r. przez Jörna Sacka	11
2008/C 107/18	Sprawa C-39/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 4 lutego 2008 r. — sprawa z zakresu prawa znaków towarowych przy udziale: Bild.T-Online.de AG & Co. KG i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts	12
2008/C 107/19	Sprawa C-43/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 8 lutego 2008 r. — Sprawa z zakresu prawa znaków towarowych przy udziale: ZVS Zeitungsvertrieb Stuttgart GmbH i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts	12
2008/C 107/20	Sprawa C-44/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 8 lutego 2008 r. — Akavan Erityisalojen Keskusliitto AEK ry i in. przeciwko Fujitsu Siemens Computers Oy	13
2008/C 107/21	Sprawa C-45/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 lutego 2008 r. — Spector Photo Group NV et Chris Van Raemdonck przeciwko Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen	14
2008/C 107/22	Sprawa C-52/08: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	15
2008/C 107/23	Sprawa C-53/08: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	15

2008/C 107/24	Sprawa C-54/08: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	16
2008/C 107/25	Sprawa C-58/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 lutego 2008 r. — Vodafone Ltd, Telefónica O2 Europe plc, T-Mobile International AG, Orange Personal Communications Services Ltd przeciwko Secretary of State for Business, Enterprise and Regulatory Reform	17
2008/C 107/26	Sprawa C-62/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 18 lutego 2008 r. — UDV North America Inc przeciwko Brandtraders NV	18
2008/C 107/27	Sprawa C-65/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 18 lutego 2008 r. — Europol Frost-Food GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld	18
2008/C 107/28	Sprawa C-66/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 18 lutego 2008 r. — Postępowanie w sprawie ekstradycji Szymona Kozłowskiego	18
2008/C 107/29	Sprawa C-67/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Margarete Block przeciwko Finanzamt Kaufbeuren	19
2008/C 107/30	Sprawa C-69/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro (Włochy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Raffaello Visciano przeciwko I.N.P.S.	19
2008/C 107/31	Sprawa C-75/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 lutego 2008 r. — The Queen na podstawie apelacji Christophera Mellora przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government	20
2008/C 107/32	Sprawa C-94/08: Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	20
2008/C 107/33	Sprawa C-107/08: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	21

Sąd Pierwszej Instancji

2008/C 107/34	Sprawa T-43/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 marca 2008 r. — Maison de l'Europe Avignon Méditerranée przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Marka „info point Europe” — Wypowiedzi pracownika Komisji dotyczące skarżącego)	22
2008/C 107/35	Sprawa T-332/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — ESN przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie rozwoju i udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego Serwisu Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS) — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Zasada równego traktowania oferentów i zasada przejrzystości — Przestrzeganie określonych w specyfikacji kryteriów udzielenia zamówienia)	22
2008/C 107/36	Sprawa T-345/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie rozwoju i udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego Serwisu Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS) — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Zasada równego traktowania oferentów i zasada przejrzystości)	23

2008/C 107/37	Sprawa T-100/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Giannini przeciwko Komisji (Służba publiczna — Otwarty konkurs — Niewpisanie na listę rezerwową — Nieprawidłowości w przebiegu egzaminów mogące zafałszować ich wynik — Równość traktowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o zadośćuczynienie)	23
2008/C 107/38	Sprawa T-332/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Sebirán przeciwko OHIM — El Coto de Rioja (Coto D'Arcis) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Coto D'Arcis — Wcześniejsze słowne wspólnotowe znaki towarowe EL COTO i COTO DE IMAZ — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Brak działania ze szkodą dla renomy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94)	23
2008/C 107/39	Sprawa T-301/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2008 r. — Guigard przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Nieprzedłużenie umowy o pracę finansowanej ze środków EFR — Brak bezprawnego działania ze strony Komisji — Właściwość Sądu)	24
2008/C 107/40	Sprawa T-341/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Compagnie générale de diététique przeciwko OHIM (GARUM) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego GARUM — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Właściwy krąg odbiorców — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	24
2008/C 107/41	Sprawa T-107/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Rossi Ferreras przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za 2003 r. — Ocena okoliczności faktycznych — Ciężar dowodu i jego przedstawienie — Odwołanie niedopuszczalne — Odwołanie bezzasadne)	25
2008/C 107/42	Sprawa T-128/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Suez przeciwko OHIM (Delivering the essentials of life) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Delivering the essentials of life — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	25
2008/C 107/43	Sprawa T-82/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 lutego 2008 r. — Apple Computer International przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej — Osoba, której akt nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)	26
2008/C 107/44	Sprawa T-295/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 lutego 2008 r. — Base przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Telekomunikacja — Artykuł 7 dyrektywy 2002/21/WE — Hurtowy rynek zakończeń połączeń głosowych do ruchomych, indywidualnych sieci telefonicznych w Belgii — Znaczna siła rynkowa — Uwagi Komisji — Niezaskarżalny akt — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	26
2008/C 107/45	Sprawa T-40/08: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2008 r. — EREF przeciwko Komisji	26
2008/C 107/46	Sprawa T-44/08: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2008 r. — Shetland Islands Council przeciwko Komisji	27
2008/C 107/47	Sprawa T-49/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 22 listopada 2007 r. w sprawie F-67/05 Michail przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 stycznia 2008 r. przez Christosa Michaila	28
2008/C 107/48	Sprawa T-55/08: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2008 r. — UEFA przeciwko Komisji	28
2008/C 107/49	Sprawa T-56/08: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2008 r. — IEA i in. przeciwko Komisji	29
2008/C 107/50	Sprawa T-67/08: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Hedgefund Intelligence przeciwko OHIM — Hedge Invest (InvestHedge)	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2008/C 107/51	Sprawa T-68/08: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2008 r. — FIFA przeciwko Komisji	30
2008/C 107/52	Sprawa T-70/08: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Axis AB przeciwko OHIM — Etra Investigación y Desarrollo (ETRAX)	31
2008/C 107/53	Sprawa T-72/08: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Ravel Serwis przeciwko OHIM — Eurowings Luftverkehrs (smartWings)	32
2008/C 107/54	Sprawa T-73/08: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung przeciwko Komisji	33
2008/C 107/55	Sprawa T-75/08: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2008 r. — JOOP! przeciwko OHIM	33
2008/C 107/56	Sprawa T-78/08: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2008 r. — Baldesberger przeciwko OHIM (kształt pincety)	33
2008/C 107/57	Sprawa T-80/08: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — CureVac przeciwko OHIM — Qiagen (RNAiFect)	34
2008/C 107/58	Sprawa T-81/08: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2008 r. — Enercon przeciwko OHIM (E-Ship)	34
2008/C 107/59	Sprawa T-82/08: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Guardian Industries i Guardian Europe przeciwko Komisji	35
2008/C 107/60	Sprawa T-83/08: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — Denki Kagaku Kogyo i Denka Chemicals przeciwko Komisji	35
2008/C 107/61	Sprawa T-85/08: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — Exalation przeciwko OHIM (Vektor-Lycopin)	36
2008/C 107/62	Sprawa T-96/08: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2008 r. — Global Digital Disc przeciwko Komisji	37
2008/C 107/63	Sprawa T-97/08: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2008 r. — KUKA Roboter przeciwko OHIM (znak towarowy w kolorze pomarańczowym)	37
2008/C 107/64	Sprawa T-102/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-27/07, Sundholm przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego 2008 r. przez Ase Sundholm	38
2008/C 107/65	Sprawa T-104/08: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2008 r. — ars Parfum Creation & Consulting przeciwko OHIM (kształt flakonu perfum)	38
2008/C 107/66	Sprawa T-105/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-73/06 Van Neyghem przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 lutego 2008 r. przez Krisa Van Neyghem	39
2008/C 107/67	Sprawa T-106/08: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2008 r. — CPEM przeciwko Komisji	39
2008/C 107/68	Sprawa T-113/08: Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Hiszpania przeciwko Komisji	40
2008/C 107/69	Sprawa T-114/08 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2007 r. w sprawie F-21/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 6 marca 2008 r. przez Luigi Marcuccio	41
2008/C 107/70	Sprawa T-115/08: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2008 r. — Gourmet Burger Kitchen przeciwko OHIM (GOURMET BURGER KITCHEN)	42

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2008/C 107/71	Sprawa T-118/08: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2008 r. — Actega Terra przeciwko OHIM (TERRAEFFEKT matt & gloss)	42
2008/C 107/72	Sprawa T-126/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 marca 2008 r. — Allos Walter Lang przeciwko OHIM — Kokoriko (Coco Rico)	43
2008/C 107/73	Sprawa T-266/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 lutego 2008 r. — Air One przeciwko Komisji	43
2008/C 107/74	Sprawa T-309/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2008 r. — Niderlandy przeciwko Komisji	43
2008/C 107/75	Sprawa T-318/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2008 r. — National Association of Licensed Opencast Operators przeciwko Komisji	43
Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej		
2008/C 107/76	Sprawa F-53/07: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2007 r. — Iordanova przeciwko Komisji	44
2008/C 107/77	Sprawa F-132/07: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Strack przeciwko Komisji	44
2008/C 107/78	Sprawa F-19/08: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2008 r. — Bennet i in. przeciwko OHIM	44

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2008/C 107/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — AGST Draht- und Biegetechnik GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-398/05) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka handlowa — Cła wyrównawcze — Obrona przed praktykami subsydiowania — Rozporządzenie (WE) nr 1599/1999 — Drut ze stali nierdzewnej — Szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu — Związek przyczynowy)

(2008/C 107/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: AGST Draht- und Biegetechnik GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Aachen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Ważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończącego postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. L 189, str. 1) — Ocena szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu oraz związku przyczynowego z przywozem produktów subsydiowanych

Sentencja

Badanie przedstawionego pytania nie doprowadziło do wykazania jakiegokolwiek okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność

rozporządzenia Rady (WE) nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończącego postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z dnia 28.1.2006 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Carboni e derivati Srl przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Riunione Adriatica di Sicurtà SpA

(Sprawa C-263/06) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka handlowa — Ochrona przed praktykami dumpingowymi — Cła antydumpingowe — Surówka hematytowa pochodząca z Rosji — Decyzja nr 67/94/EWWiS — Ustalenie wartości celnej w celu zastosowania zmiennego cła antydumpingowego — Wartość transakcyjna — Kolejne transakcje sprzedaży za różną cenę — Możliwość uwzględnienia przez organy celne ceny sprzedaży towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego)

(2008/C 107/03)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Carboni e derivati Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Riunione Adriatica di Sicurtà SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 147 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, str. 1) zmienionego rozporządzeniem nr 1762/95 — Podstawa obliczenia dla zastosowania cła antydumpingowego — Możliwość uwzględnienia przez organ celny ceny sprzedaży towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego — Surówka hematytowa pochodząca z Rosji

Sentencja

Zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS z dnia 12 stycznia 1994 r. nakładającej tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy organy celne nie mogą określić wartości celnej w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w rzeczonyj decyzji na podstawie ceny ustalonej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli zadeklarowana cena odpowiada cenie faktycznie zapłaconej przez importera lub od niego należnej.

Jeżeli organy celne mają uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości zadeklarowanej wartości i ich wątpliwości potwierdziły się po zażądaniu uzupełniających informacji i po zapewnieniu zainteresowanej osobie odpowiedniej możliwości przedstawienia jej stanowiska co do podstaw, na których opierają się te wątpliwości, przy czym nie było możliwe określenie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, mogą one zgodnie z art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, obliczyć wartość celną w celu zastosowania cła antydumpingowego ustanowionego w decyzji nr 67/94 poprzez odniesienie do ceny uzgodnionej dla danych towarów w ramach sprzedaży, która nastąpiła jako ostatnia przed sprzedażą, w odniesieniu do której dokonano zgłoszenia celnego i co do której organy celne nie mają żadnej obiektywnej podstawy, aby wątpić w jej prawdziwość.

(¹) Dz.U. C 224 z 16.9.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln — Niemcy) — Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 i C-291/06), Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06), Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06), Vedat Deniz (C-292/06) przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawy połączone C-287/06 do C-292/06) (¹)

(Usługi pocztowe — Dyrektywa 97/67/WE — Dziedzina zastrzeżona operatorowi pocztowych usług powszechnych — Taryfy specjalne za nadanie przez klientów komercyjnych w określonych punktach sieci pocztowej minimalnych ilości wstępnie posortowanych przesyłek — Odmowa przyznania takich taryf pośrednikom zbierającym w ramach działalności zawodowej i w ich własnym imieniu przesyłki większej ilości nadawców)

(2008/C 107/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Deutsche Post AG (C-287/06, C-288/06 i C-291/06), Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-289/06), Marketing Service Magdeburg GmbH (C-290/06), Vedat Deniz (C-292/06)

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przy udziale: Marketing Service Magdeburg GmbH (C-287/06), Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH (C-288/06), Deutsche Post AG (C-289/06, C-290/06 i C-292/06), Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (C-291/06),

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Köln — Wykładnia art. 47 ust. 2, art. 95 traktatu WE oraz art. 12 tiret piąte i art. 7 ust. 1 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. L 15, str. 14) zmienionej dyrektywą 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.U. L 176, str. 21) — Obowiązek operatora świadczącego powszechne

usługi pocztowe zaproponowania taryf specjalnych, stosowanych względem klientów komercyjnych, którzy sami dostarczają wstępnie posortowane przesyłki do wyjściowych centrów pocztowych, także operatorowi, który w ramach działalności zawodowej zbiera przesyłki od nadawców, aby następnie, tak jak czynią klienci komercyjni, dokonać ich sortowania i dostarczyć je do wyjściowego centrum pocztowego

Sentencja

Wykładni art. 12 tiret piąte dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmienionej dyrektywą 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r., należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się on, aby przedsiębiorstwom zbierającym w ramach działalności zawodowej i w ich własnym imieniu przesyłki pocztowe od większej ilości nadawców odmówiono możliwości korzystania z taryf specjalnych, które krajowy operator pocztowych usług powszechnych przyznaje, w zakresie przysługującej mu wyłącznej koncesji, klientom komercyjnym w odniesieniu do nadania w centrach pocztowych minimalnych ilości wstępnie posortowanych przesyłek.

(¹) Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Deutsche Shell GmbH przeciwko Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg

(Sprawa C-293/06) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Podatek dochodowy od osób prawnych — Skutki walutowe transferu do kraju pochodzenia kapitału, w który spółka mająca siedzibę w jednym państwie członkowskim wyposażała należący do niej stały zakład położony w innym państwie członkowskim)

(2008/C 107/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Shell GmbH

Strona pozwana: Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 43 WE i 48 WE —

Strata kursowa poniesiona przez spółkę mającą siedzibę w państwie członkowskim przy transferze do kraju pochodzenia kapitału, w jaki wyposażała ona stały zakład położony w innym państwie członkowskim — Brak uwzględnienia tej straty w ramach opodatkowania w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma ta spółka

Sentencja

- 1) Artykuł 52 traktatu (po zmianie art. 43 WE) w związku z art. 58 traktatu (po zmianie art. 48 WE) sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie nie uwzględniło straty kursowej ponoszonej przez spółkę mającą statutową siedzibę na terytorium tego państwa, przy transferze kapitału do kraju jej pochodzenia, w który wyposażała ona należący do niej stały zakład położony w innym państwie członkowskim, w celu ustalenia krajowej podstawy opodatkowania.
- 2) Artykuł 52 traktatu (po zmianie art. 43 WE) w związku z art. 58 traktatu (po zmianie art. 48 WE) sprzeciwia się również temu, aby strata kursowa mogła zostać odliczona jako koszt prowadzenia przedsiębiorstwa mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim tylko w takim zakresie, w jakim należący do niego stały zakład położony w innym państwie członkowskim nie osiągnął żadnego zysku zwolnionego z podatku.

(¹) Dz.U. C 237 z 30.9.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin — Niemcy) — Rüdiger Jäger przeciwko Amt für Landwirtschaft Bützow

(Sprawa C-420/06) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 i (WE) nr 1782/2003 — Wołowina i cielęcina — Zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy — Rozporządzenia (EWG) nr 3887/92, (WE) nr 2419/2001 i (WE) nr 796/2004 — Wniosek o premię zwierzęcą — Premia za krowy mamki — Nieprawidłowość — Naruszenie przepisów obowiązujących w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła niewykazanego we wniosku o pomoc — Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 — Wyłączenie prawa do pomocy — Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia (CE, Euratom) nr 2988/95 — Zasada stosowania z mocą wsteczną kary łagodniejszej)

(2008/C 107/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rüdiger Jager

Strona pozwana: Amt für Landwirtschaft Bützow

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Schwerin — Wykładnia art. 2 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1) — Oddalenie wniosku o przyznanie premii zwierzęcej z powodu przekraczającej 20 % różnicy między liczbą zwierząt zadeklarowanych a liczbą zwierząt stwierdzoną podczas kontroli — Stosowanie z mocą wsteczną późniejszych łagodniejszych kar administracyjnych dotyczących premii zwierzęcych obowiązujące dopiero po zniesieniu systemu premii zwierzęcych w zainteresowanym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich należy interpretować w ten sposób, że przepisy art. 66 i 67 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, zmienionego i sprostowanego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 239/2005 z dnia 11 lutego 2005 r., nie mogą być stosowane z mocą wsteczną do wniosku o premię zwierzęcą, który objęty jest *ratione temporis* zakresem stosowania rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2801/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r., którego art. 10c dał podstawę do wyłączenia prawa do pomocy.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — A. G. Winkel przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-446/06) (¹)

(Wołowina — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (WE) nr 1254/1999 — Artykuł 3 lit. f) — Przyznanie premii na hodowlę krów mamek — Wymogi odpowiadające powszechnej praktyce hodowli)

(2008/C 107/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. G. Winkel

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, str. 21) — Zgodność z prawem wspólnotowym przepisów krajowych uzależniających uzyskanie prawa do premii na hodowlę krów mamek od przestrzegania wymogów zgodnych z powszechną praktyką przyjętą w hodowli bydła

Sentencja

Przepisy krajowe, które uzależniają uzyskanie prawa do premii na hodowlę krów mamek od przestrzegania wymogów zgodnych z powszechną praktyką przyjętą w hodowli bydła, zgodnie z którą z jednej strony, krowy mamki winny cielić się z określoną częstotliwością, a z drugiej strony, cielaki winny być karmione przez matkę w okresie czterech miesięcy po urodzeniu, są zgodne z art. 3 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1512/2001 z dnia 23 lipca 2001 r.

(¹) Dz.U. C 326z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Paul Abraham, Eugène Dehalleux, Jacqueline Starck, Robert Beaujean, Patrick Descamps i.in., Régine Lecomte, Jacques Deheneffe, Mirèse Mailleux, Léon Schreiber, Marie-Paule Cornesse, Claude Farnir, Pascale Bastiaens, Marc Kriescher, Isabelle Lemaire, Jean-Luc Kriescher, Mauro Altaforgia, Charles Franckaert, Fernande Pretto przeciwko regionowi Walonii, Société de développement et de promotion de l'aéroport de Liège-Bierset, T. N. T. Express Worldwide (Euro Hub) SA, Société nationale des voies aériennes-Belgocontrol, État belge, Cargo Airlines Ltd

(Sprawa C-2/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Port lotniczy mający pas startowy o długości większej niż 2 100 metrów)

(2008/C 107/08)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paul Abraham, Eugène Dehalleux, Jacqueline Starck, Robert Beaujean, Patrick Descamps i.in., Régine Lecomte, Jacques Deheneffe, Mirèse Mailleux, Léon Schreiber, Marie-Paule Cornesse, Claude Farnir, Pascale Bastiaens, Marc Kriescher, Isabelle Lemaire, Jean-Luc Kriescher, Mauro Altaforgia, Charles Franckaert, Fernande Pretto

Strona pozwana: Region Walonii, Société de développement et de promotion de l'aéroport de Liège-Bierset, T. N. T. Express Worldwide (Euro Hub) SA, Société nationale des voies aériennes — Belgocontrol, État belge, Cargo Airlines Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Wykładnia art. 1, 2 i 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, str. 40) — Pojęcie „przedsięwzięcie mogące wywierać znaczące skutki na środowisko naturalne” — Port lotniczy mający pas startowy o długości większej niż 2100 metrów — Prace dotyczące infrastruktury i restrukturyzacji istniejącego portu lotniczego bez przedłużenia pasa startowego — Konieczność oceny skutków

Sentencja

1) Jeśli umowa taka jak ta będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie jest przedsięwzięciem w rozumieniu dyrektywy

Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, to do sądu krajowego należy ustalenie na podstawie właściwych przepisów krajowych, czy umowa taka zawiera zezwolenie na inwestycję w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337. W tym kontekście należy zbadać, czy to zezwolenie na inwestycję wpisuje się w wieloetapową procedurę obejmującą decyzję główną i decyzje wykonawcze oraz czy należy uwzględnić łączny skutek kilku przedsięwzięć, których oddziaływanie na środowisko naturalne powinno zostać ocenione całościowo.

2) Przepisy pkt 12 załącznika II w związku z pkt 7 załącznika I do dyrektywy 85/337, w ich pierwotnym brzmieniu, dotyczą również robót związanych ze zmianą infrastruktury istniejącego portu lotniczego bez przedłużenia pasa startowego, o ile mogą one zostać uznane za zmianę samego portu lotniczego ze względu w szczególności na ich rodzaj, zakres i charakterystykę. Dzieje się tak zwłaszcza w przypadku robót mających na celu umożliwienie zwiększenia w znaczący sposób natężenia działalności portu lotniczego i ruchu lotniczego. Sąd krajowy powinien upewnić się, że właściwe władze w prawidłowy sposób dokonały oceny tego, czy roboty będące przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym powinny zostać poddane ocenie skutków wywieranych na środowisko naturalne.

3) Właściwe władze powinny wziąć pod uwagę planowane zwiększenie natężenia działalności portu lotniczego podczas oceny skutku wywieranego na środowisko naturalne przez zmiany infrastruktury mającej na celu umożliwienie tego wzrostu natężenia działalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2008 r. — Wineke Neirinck przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-17/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Pracownik kontraktowy — Biuro Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (OIB) — Postępowanie w sprawie naboru — Odrzucenie kandydatury — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie)

(2008/C 107/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Wineke Neirinck (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2006 r. w sprawie T-494/04 Neirinck przeciwko Komisji oddalającego po pierwsze żądanie wnoszącej odwołanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odrzucających jej kandydaturę na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (OIB) i powołujących na to stanowisko innego kandydata, i po drugie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia — Pojęcie interesu prawnego w uzyskaniu ochrony prawnej — Obowiązek uzasadnienia — Zniekształcenie materiału dowodowego — Nadużycie władzy — Interes służby oraz zasady staranności i dobrej administracji

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydany w dniu 14 listopada 2006 r. w sprawie T-494/04 Neirinck przeciwko Komisji zostaje uchylony, ponieważ Sąd nie uwzględnił zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadniania w decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 27 kwietnia 2004 r., informującej W. Neirinck o niezdaniu przez nią egzaminu ustnego w ramach postępowania w sprawie naboru na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli, w charakterze pracownika kontraktowego.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 27 kwietnia 2004 r., informującej W. Neirinck o niezdaniu przez nią egzaminu ustnego w ramach postępowania w sprawie naboru na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli, w charakterze pracownika kontraktowego.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona poza kosztami własnymi, wszelkimi kosztami poniesionymi przez W. Neirinck w postępowaniu przez Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-82/07) (¹)

(Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Artykuł 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) — Krajowe plany numeracyjne — Wyspecjalizowany organ regulacyjny)

(2008/C 107/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo (Hiszpania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones

Strona pozwana: Administración del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 3 ust. 1, 2 i 4 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33) — Przydzielanie krajowych zasobów numeracyjnych i zarządzanie krajowymi planami numeracyjnymi — Powierzenie funkcji regulacyjnych i operacyjnych wyspecjalizowanemu organowi

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 i 4 oraz art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) w związku z motywem 11 tej dyrektywy należy rozumieć w ten sposób, że zadania przydzielania krajowych zasobów numeracyjnych i zarządzania krajowymi planami numeracyjnymi należy uznać za funkcje regulacyjne. Państwa członkowskie nie mają obowiązku rozdzielenia tych poszczególnych zadań między różne krajowe organy regulacyjne.
- 2) Artykuł 10 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2, 4 i 6 dyrektywy 2002/21 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by zadania przydzielania krajowych zasobów numeracyjnych oraz zarządzania krajowymi planami numeracyjnymi były rozdzielone między kilka niezależnych organów regulacyjnych, pod warunkiem że informacja o podziale zadań jest podana do publicznej wiadomości, łatwo dostępna i przekazana Komisji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-89/07) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zatrudnienie w administracji publicznej — Zatrudnienie kapitanów i oficerów (pierwszej klasy) na wszystkich statkach pływających pod banderą państwa członkowskiego — Wymóg obywatelstwa)

(2008/C 107/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: G. Rozet, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i O. Christmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 39 ust. 4 WE — Swobodny przepływ pracowników — Wykonywanie prerogatyw władzy publicznej — Wymóg obywatelstwa francuskiego celem sprawowania stanowisk kapitanów i oficerów (pierwszej klasy) na wszystkich statkach pływających pod francuską banderą — Niezgodność z prawem wspólnotowym.

Sentencja

- 1) Zachowując w swych przepisach prawnych wymóg obywatelstwa francuskiego celem sprawowania stanowisk kapitanów i oficerów (pierwszej klasy) na wszystkich statkach pływających pod francuską banderą, Republika Francuska uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 39WE.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007 r.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Nordania Finans A/S, BG Factoring A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-98/07) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 19 ust. 2 — Obliczanie części podlegającej odliczeniu — Wylączenie kwoty obrotu uzyskanej z dostawy dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie — Pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie” — Pojazdy nabyte przez spółkę leasingową w celu oddania w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umowy leasingu)

(2008/C 107/12)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nordania Finans A/S, BG Factoring A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 19 szóstej dyrektywy Rady (77/388/EWG) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Obliczenie części podlegającej odliczeniu — Uwzględnienie lub nieuwzględnienie kwoty obrotu związanej ze sprzedażą pojazdów przez spółkę wykonującą działalność w zakresie leasingu pojazdów po zakończeniu umowy leasingu

Sentencja

Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których

korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie” nie obejmuje pojazdów, które przedsiębiorstwo leasingowe nabywa, tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym, w celu oddania ich w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umów leasingu, jeżeli sprzedaż pojazdów po zakończeniu tych umów stanowi integralną część zwykłej działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-196/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Polityka konkurencji — Koncentracje — Niewykonanie zobowiązań nałożonych przez Komisję — E.ON/Endesa)

(2008/C 107/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie art. 2 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. [sprawa COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006) 4279 wersja ostateczna] i art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. [sprawa COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006) 7039 wersja ostateczna].

Sentencja

1) Nie uchylając w wyznaczonych terminach:

- warunków 1-6, 8 i 17 nałożonych na mocy decyzji krajowej komisji ds. energetyki, które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na podstawie art. 1 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. [sprawa COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006) 4279 wersja ostateczna] i

- warunków 1, 10, 11 i 15 ze zmianami, nałożonych na mocy decyzji ministra przemysłu, turystyki i handlu, które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na podstawie art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. [sprawa COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006) 7039 wersja ostateczna],

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 2 każdej z tych decyzji.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-340/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/73/WE — Równe traktowanie mężczyzn i kobiet — Dostęp do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego — Warunki pracy — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 107/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 269, str. 15).

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło swoim zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 akapit pierwszy tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2008 r. — Athanasios Vatsouras przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

(Sprawa C-22/08)

(2008/C 107/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Athanasios Vatsouras

Strona pozwana: Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹) jest zgodny z art. 12 w związku z art. 39 WE?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, czy art. 12 w związku z art. 39 WE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza pobieranie pomocy społecznej przez obywateli Unii, jeżeli przekroczony został maksymalny okres pobytu dopuszczalny zgodnie z art. 6 dyrektywy 2004/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. i również zgodnie z innymi przepisami nie przysługuje prawo pobytu?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, czy art. 12 WE stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajo-

wemu, które pozbawia obywateli państwa członkowskiego UE nawet świadczeń z zakresu pomocy społecznej, które są przyznawane nielegalnym imigrantom?

(¹) Dz.U. L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 22 stycznia 2008 r. — Josif Koupatantze przeciwko Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

(Sprawa C-23/08)

(2008/C 107/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josif Koupatantze

Strona pozwana: Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹) jest zgodny z art. 12 w związku z art. 39 WE?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1, czy art. 12 w związku z art. 39 WE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza pobieranie pomocy społecznej przez obywateli Unii, jeżeli przekroczony został maksymalny okres pobytu dopuszczalny zgodnie z art. 6 dyrektywy 2004/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. i również zgodnie z innymi przepisami nie przysługuje prawo pobytu?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1, czy art. 12 WE stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozbawia obywateli państwa członkowskiego UE nawet świadczeń z zakresu pomocy społecznej, które są przyznawane nielegalnym imigrantom?

(¹) Dz.U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2007 r. w sprawie T-66/05 Jörn Sack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 lutego 2008 r. przez Jörna Sacka

(Sprawa C-38/08 P)

(2008/C 107/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Jörn Sack (przedstawiciele: U. Lehmann-Brauns i D. Mahlo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 11 grudnia 2007 r. w sprawie T-66/05 i (o ile Trybunał sam rozstrzygnie niesłusznie nierozstrzygnięte kwestie prawne w oparciu o zasadę równego traktowania) uznanie żądania skargi, jeżeli chodzi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji określającej wysokość miesięcznego wynagrodzenia skarżącego za miesiąc maj 2004 r.
- Ewentualnie uchylenie ww. wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania, tak aby orzekł w przedmiocie naruszenia zasady równego traktowania w związku z nieuwzględnieniem skarżącego w ramach przyznawania dodatku na podstawie art. 44 ust. 2 regulaminu pracowniczego

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, zgodnie z którym dodatek funkcyjny przewidziany dla szefa wydziału nie przysługuje wnoszącemu odwołanie jako koordynatorowi wszelkich kwestii prawnych związanych z rozszerzeniem Unii Europejskiej w ramach Służby Prawnej Komisji, jest oparte na następujących zarzutach.

Pierwszy zarzut: Sąd błędnie określił znaczenie i zakres obowiązującej w prawie wspólnotowym zasady równego traktowania, czym dokonał jej naruszenia.

Zasada równego traktowania, zarówno w swojej formie ogólnej jak i w szczególnej jako zakaz dyskryminacji została wyrażona w art. 20 i 21 Kart Praw Podstawowych Unii Europejskiej i od dawna jest uznawana w orzecznictwie Trybunału za prawo wspólnotowe najwyższej rangi. Przestrzeganie zasady równego traktowania stanowi w prawie wspólnotowym nie tylko obowiązek wszystkich instytucji, lecz również prawo podmiotowe indywidualne, którego dotyczy środek instytucji. Jako że, — co Trybunał od dawna rozwijał w przywołanych już wyro-

kach — zasada ta ma pierwszeństwo przed prawem wtórnym, to jej znaczenie jako prawa podstawowego musi być należycie uwzględniane w ramach wykładni i stosowania prawa wspólnotowego. Trybunał jest zobowiązany do przestrzegania zasady równego traktowania również w ramach zasad proceduralnych i w ramach poszczególnych postępowań.

W całej swojej argumentacji skarżący nie powoływał się na regulamin pracowniczy, lecz na zasadę równego traktowania i podnosił, że sprawował funkcje, które nie tylko były równoważne z funkcjami szefa wydziału, lecz w porównaniu z wieloma szefami wydziału były nawet znaczniejsze w tym sensie, że wykonywał on zadania urzędnika średniego stopnia kierowniczego. W związku z tym, że Sąd w ogóle nie dokonał oceny porównawczej pozycji skarżącego z innymi uprzywilejowanymi kategoriami urzędników, co do zasady odmawia on skarżącemu przysługującej mu ochrony praw podstawowych przed arbitralnym traktowaniem i w związku z tym narusza zasadę równego traktowania.

Drugi zarzut: Sąd naruszył zasady prawniczego rozumowania.

Jeżeli podnoszona jest arbitralność traktowania względem wielu zainteresowanych to równość i porządek społeczny mogłyby zostać przywrócone jedynie w drodze stwierdzenia przez sąd, że wbrew twierdzeniu zainteresowanych nie istnieje żadna podobna sytuacja, albo w drodze wyjaśnienia, że osoby znajdujące się w podobnej sytuacji niesłusznie zostały uprzywilejowane, w konsekwencji czego również skarżący nie ma roszczenia o to uprzywilejowanie. Podążając za tą zasadą prawniczego rozumowania oczywiste staje się, że dla oddalenia skargi przynajmniej jedna z tych dwóch kwestii musi zostać wyjaśniona i negatywnie rozstrzygnięta względem skarżącego. Po pierwsze Sąd powinien był rozstrzygnąć, czy sprawowane przez urzędników funkcje, które Komisja traktuje na równi z szefami wydziałów, są równorzędne z funkcjami sprawowanymi przez skarżącego i po drugie, czy Komisja przyznała urzędnikom dodatek funkcyjny słusznie czy też nie.

Jako że Sąd nie rozstrzygnął tych dwóch kwestii, to aby zakwalifikować je jako niemające znaczenia prawnego należałoby założyć, że skarga powinna być zostać oddalona również wtedy, gdyby obydwie kwestie należało rozstrzygnąć zgodnie z żądaniem skarżącego. Tego rodzaju wniosek nie jest jednak możliwy. W związku z tym, że Sąd nie dokonał oceny kwestii zgodności z prawem uwzględnienia przez Komisję innych kategorii urzędników w wymaganym przez prawo zakresie, mianowicie z uwzględnieniem zasady równości traktowania, mającej pierwszeństwo przed wtórnym prawem wspólnotowym, trzeba założyć, że ocena ta prowadziłaby do takiego wniosku, iż rozszerzając uprzywilejowanie na inne kategorie urzędników Komisja działała zgodnie z prawem. Wbrew takiemu stwierdzeniu Sądu wnoszący odwołanie nie domaga się braku zrównania w bezprawiu, lecz równego traktowania w prawie.

Trzeci zarzut: Sąd naruszył podstawowe zasady prawidłowego przebiegu postępowania.

Całkowita odmowa oceny, czy miało miejsce zarzucane naruszenie prawa podstawowego stanowi dużo dalej idące naruszenie tego prawa aniżeli naruszenie prawa związane z rozstrzygnięciem kwestii, czy prawo podstawowe zostało rzeczywiście naruszone czy też nie, ponieważ zainteresowany został wyłączony z zakresu ochrony tego prawa podstawowego. Tylko wtedy, gdy twierdzenie skarżącego co do naruszenia prawa jest całkowicie nieuzasadnione lub gdy okoliczności powołane na potrzeby porównania sytuacji w całości oczywisty sposób nie wspierają tego twierdzenia, można zrezygnować z dokonania merytorycznej oceny naruszenia prawa podstawowego. Taka sytuacja nie ma jednak absolutnie miejsca w niniejszej sprawie. W związku z tym Sąd narusza podstawowe zasady prawidłowego przebiegu postępowania. Już chociażby z tego względu wyrok oparty na przywołanym uzasadnieniu nie może zostać utrzymany w mocy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 4 lutego 2008 r. — sprawa z zakresu prawa znaków towarowych przy udziale: Bild.T-Online.de AG & Co. KG i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts

(Sprawa C-39/08)

(2008/C 107/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Uczestnicy postępowania przed sądem krajowym

Bild.T-Online.de AG & Co. KG i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. ⁽¹⁾ wymaga równego traktowania identycznych lub podobnych zgłoszeń w celu zapewnienia równych szans w zakresie konkurencji?
- 2) W przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy sąd zobowiązany jest do badania konkretnych przesłanek wskazujących na odmienne traktowanie zakłócające konkurencję a przy tym do uwzględniania w ramach tego badania wcześniejszych decyzji wydanych przez dany organ w podobnych sprawach?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy sąd w ramach dokonywania wykładni i stosowania art. 3 dyrektywy 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. zobowiązany jest brać od uwagę zakaz zakłócającej konkurencję dyskryminacji w sytuacji, gdy stwierdzi istnienie takiej dyskryminacji?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze, drugie i trzecie, czy w ustawodawstwie krajowym musi być przewidziana możliwość, aby w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji organ krajowy zobowiązany był z urzędu do wszczęcia postępowania w sprawie unieważnienia wcześniej zarejestrowanych znaków towarowych?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady WE nr 89/104 z dnia 21 grudnia 1989 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 8 lutego 2008 r. — Sprawa z zakresu prawa znaków towarowych przy udziale: ZVS Zeitungsvertrieb Stuttgart GmbH i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts

(Sprawa C-43/08)

(2008/C 107/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundespatentgericht

Uczestnicy postępowania przed sądem krajowym

ZVS Zeitungsvertrieb Stuttgart GmbH i Präsident des Deutschen Patent- u. Markenamts

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. ⁽¹⁾ wymaga równego traktowania identycznych lub podobnych zgłoszeń w celu zapewnienia równych szans w zakresie konkurencji?
- 2) W przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy sąd zobowiązany jest do badania konkretnych przesłanek wskazujących na odmienne traktowanie zakłócające konkurencję, a przy tym do uwzględniania w ramach tego badania wcześniejszych decyzji wydanych przez dany organ w podobnych sprawach?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy sąd w ramach dokonywania wykładni i stosowania art. 3 dyrektywy 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. zobowiązany jest brać od uwagę zakaz zakłócającej konkurencję dyskryminacji w sytuacji, gdy stwierdzi istnienie takiej dyskryminacji?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze, drugie i trzecie, czy w ustawodawstwie krajowym musi być przewidziana możliwość, aby w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji organ krajowy zobowiązany był z urzędu do wszczęcia postępowania w sprawie unieważnienia wcześniej zarejestrowanych znaków towarowych?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 8 lutego 2008 r. — Akavan Erityisalojen Keskusliitto AEK ry i in. przeciwko Fujitsu Siemens Computers Oy

(Sprawa C-44/08)

(2008/C 107/20)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Akavan Erityisalojen Keskusliitto AEK ry, Erityisalojen Toimihenkilöliitto ERTO ry, Uusi Insinööriliitto UIL ry (wcześniej Insinööriliitto IL ry), Metallityöväen Liitto ry, Palvelualojen Ammattiliitto PAM ry, Suomen Ekonomiliitto — Finlands Ekonomiförbund SEFE ry, Ammattiliitto SUORA ry, Suomen Valtiotieteilijöitten Liitto SVAL ry -Statsvetarnas Förbund i Finland rf, Sähköalojen Ammattiliitto ry, Tekniikan Akateemisten Liitto TEK ry, Toimihenkilöunioni TU ry

Strona pozwana: Fujitsu Siemens Computers Oy

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w nim obowiązek rozpoczęcia konsultacji „we właściwym czasie”, w przypadku

gdy pracodawca „ma zamiar dokonać zwolnień grupowych”, wymaga, by konsultacje zostały rozpoczęte w momencie, kiedy ze strategicznych decyzji lub zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa wynika konieczność dokonania zwolnień grupowych? Czy też przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że obowiązek podjęcia konsultacji istnieje już w momencie, w którym pracodawca ma zamiar podjąć decyzje lub dokonać zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa, które prowadziłyby do zmiany zdolności produkcyjnej lub do koncentracji produkcji, w wyniku których należy spodziewać się zwolnień grupowych?

2. Czy w świetle zawartego w art. 2 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy odniesienia do udzielenia informacji we właściwym czasie w trakcie konsultacji art. 2 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w nim obowiązek rozpoczęcia konsultacji „we właściwym czasie” w przypadku „zamiaru” dokonania zwolnień grupowych wymaga, by konsultacje rozpoczęto zanim plany pracodawcy będą na tyle zaawansowane, by był on w stanie opracować dane, o których mowa w art. 2 ust. 3 lit. b) dyrektywy, i przekazać je pracownikom?

3. Czy art. 2 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 4 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, w którym pracodawca jest przedsiębiorstwem zależnym od innego przedsiębiorstwa, ciążyący na nim obowiązek rozpoczęcia konsultacji z przedstawicielami pracowników powstaje w momencie, w którym albo pracodawca albo sprawująca nad nim kontrolę spółka-matka ma zamiar dokonać zwolnień grupowych pracowników zatrudnionych u tego pracodawcy?

4. W przypadku konsultacji, które mają zostać przeprowadzone w należącej do koncernu spółce-córce, gdy ocenie podlega ustanowiony w art. 2 ust. 1 dyrektywy obowiązek rozpoczęcia konsultacji „we właściwym czasie” w razie „zamiaru” dokonania zwolnień grupowych przy uwzględnieniu przepisu art. 2 ust. 4, czy obowiązek rozpoczęcia konsultacji istnieje już wtedy, gdy zarząd koncernu lub spółki-matki ma zamiar dokonać zwolnień grupowych, chociaż nie dokonał jeszcze konkretyzacji tego planu względem pracowników jednej określonej spółki-córki? Czy też obowiązek podjęcia konsultacji w spółce-córce istnieje dopiero na etapie, na którym zarząd koncernu lub spółki-matki ma zamiar dokonania zwolnień grupowych wyraźnie w konkretnej spółce-córce?

5. W przypadku gdy pracodawca jest przedsiębiorstwem (należącą do koncernu spółką-córka), które jest zależne od innego przedsiębiorstwa (spółki-matki lub zarządu koncernu) w rozumieniu art. 2 ust. 4 dyrektywy, czy art. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w nim procedura konsultacji musi zostać zakończona zanim w ramach spółki-matki lub zarządu koncernu zostanie podjęta decyzja o przeprowadzeniu zwolnień grupowych w spółce-córce?

6. W przypadku gdy dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że przeprowadzana w spółce-córce procedura konsultacji musi zostać zakończona zanim w ramach spółki-matki lub zarządu koncernu zostanie podjęta decyzja prowadząca do zwolnień grupowych, czy w takim kontekście należy brać pod uwagę wyłącznie decyzję, której bezpośrednim następstwem są zwolnienia grupowe w spółce-córce, czy też procedura konsultacji musi zostać zakończona zanim spółka-matka lub zarząd koncernu podejmą decyzję o charakterze gospodarczym lub strategicznym, która prawdopodobnie, chociaż nie pewnie, będzie prowadzić do zwolnień grupowych w spółce-córce?

(¹) Dyrektywa Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, Dz.U. L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel (Belgia) w dniu 8 lutego 2008 r. — Spector Photo Group NV et Chris Van Raemdonck przeciwko Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen

(Sprawa C-45/08)

(2008/C 107/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Brussel (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Spector Photo Group NV et Chris Van Raemdonck

Strona pozwana: Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen

Pytania prejudycjalne

1. Czy przepisy dyrektywy 2003/6/WE (¹), w szczególności art. 2, stanowią, z zastrzeżeniem przepisów, które wyraźnie pozostawiają państwom członkowskim swobodę w zakresie

wdrożenia, całkowitą harmonizację czy też jedynie minimalną harmonizację?

2. Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/6/WE należy interpretować w taki sposób, że sam fakt, że osoba o której mowa w art. 2 ust. 1 tej dyrektywy posiada informacje wewnętrzne i nabywa lub zbywa albo podejmuje próbę nabycia lub zbycia na rachunek własny lub na rzecz osoby trzeciej instrumenty finansowe, których dotyczy informacja oznacza, że osoba ta wykorzystuje informacje wewnętrzne?

3. Czy, w przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej, należy uznać, że stosowanie art. 2 dyrektywy 2003/6/WE zakłada podjęcie świadomej decyzji o wykorzystaniu informacji wewnętrznej?

Czy w przypadku gdy decyzja taka może mieć również charakter niepisany, konieczne jest by decyzja o wykorzystaniu takich informacji wynikała z okoliczności, które nie pozwalają na inną interpretację, czy też wystarczające jest by okoliczności te mogły być interpretowane w taki sposób?

4. Czy należy uznać, w przypadku gdy dla oceny proporcjonalności sankcji administracyjnej w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2003/6/WE należy uwzględnić zrealizowany zysk, że podanie do publicznej wiadomości faktu stanowiącego informację wewnętrzną rzeczywiście miało istotny wpływ na kurs instrumentu finansowego?

Jeśli tak, jaka powinna być zmiana kursu, aby mogła ona zostać uznana za istotną?

5. Niezależnie od tego czy zmiana kursu po podaniu informacji do publicznej wiadomości musi mieć istotny charakter czy też nie, jaki czas po upublicznieniu informacji należy uwzględnić, aby określić zakres zmiany kursu i jaki moment należy przyjąć w zakresie oceny osiągniętej korzyści majątkowej do celów określenia odpowiedniej sankcji?

6. Czy art. 14 dyrektywy 2003/6/WE w kontekście oceny proporcjonalności sankcji należy interpretować w taki sposób, że jeśli państwo członkowskie obok sankcji administracyjnej wprowadziło możliwość zastosowania sankcji karnej to dokonując oceny proporcjonalności należy uwzględnić możliwość zastosowania lub wysokość grzywny w postępowaniu karnym?

(¹) Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania wewnętrznych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. L 96 z dnia 12.4.2003, str. 16).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej**(Sprawa C-52/08)**

(2008/C 107/22)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk y P. Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie dostosowując swego prawa krajowego, w zakresie dostępu do zawodu notariusza, do dyrektywy 2005/36/WE⁽¹⁾, która uchyliła i zastąpiła dyrektywę 89/48/EWG⁽²⁾, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 13 dyrektywy 2005/36/WE w ten sposób, że nie zezwala notariuszom z innych państw członkowskich na wykonywanie zawodu w Portugalii, mimo że posiadają prawo do jego wykonywania w państwie członkowskim, w którym jest to zawód regulowany lub mimo że wykonują go na określonych warunkach w państwie członkowskim, w którym nie jest to zawód regulowany.

W każdym razie, wymagając od kandydatów na notariuszy posiadania dyplomu ukończenia studiów prawniczych wydanego przez uniwersytet portugalski lub kwalifikacji akademickich uważanych za równoważne zgodnie z prawem portugalskim, państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 13 i 14 tej dyrektywy.

Z drugiej strony, wymagając od kandydatów na notariuszy, by przed odbyciem stażu adaptacyjnego zdali określone egzaminy publiczne w celu potwierdzenia znajomości ich ogólnej znajomości prawa, państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 14 ust. 3 i art. 3 lit. h) tej dyrektywy.

Komisja uważa zatem, że państwo portugalskie nie dostosowało swego prawa krajowego do dyrektywy w zakresie dostępu do zawodu notariusza.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, str. 22).

⁽²⁾ Dz.U. L 19, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-53/08)**

(2008/C 107/23)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając w § 6 (1) Notariatsordnung [ustawie o notariacie] wymóg posiadania obywatelstwa austriackiego jako warunek dostępu do zawodu notariusza Republika Austrii naruszyła art. 43 WE i art. 45 WE;
- stwierdzenie, że nietransponując dyrektywy 89/48/WE (względnie dyrektywy 2005/36/WE) w odniesieniu do zawodu notariusza Republika Austrii naruszyła art. 43 WE i art. 45 WE;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 43 WE zakazuje wszelkiego rodzaju dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, która wynika z przepisów prawa jako ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Zgodnie z art. 45 ust. 1 WE postanowienia rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości nie mają zastosowania do działalności, która w jednym z państw członkowskich jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej.

Zgodnie z Notariatsordnung w Austrii jedynie obywatele austriaccy mogą zostać powołani jako notariusze. W związku z tym przedmiotowy przepis jest dyskryminujący ze względu na przynależność państwową i narusza swobodę przedsiębiorczości obywateli innych państw członkowskich uniemożliwiając im wykonywanie zawodu notariusza.

Zdaniem Komisji czynności notariusza nie są objęte zakresem wyjątku przewidzianego w art. 45 WE, a w związku z tym swoboda przedsiębiorczości znajduje zastosowanie do zawodu notariusza.

W celu udzielenia odpowiedzi na pytanie co oznacza „władza publiczna” w rozumieniu art. 45 WE z jednej strony należy odwołać się do sposobu rozumienia tego pojęcia w prawie krajowym. Czynności, które w jednym z państw członkowskich nie są traktowane jako związane z wykonywaniem władzy publicznej nie mogą być brane pod uwagę na potrzeby wyjątku, nawet wtedy, gdyby te same czynności były traktowane w innych państwach członkowskich jako związane z wykonywaniem władzy publicznej. Z drugiej strony dla wykładni pojęcia w rozumieniu art. 45 WE należy określić znaczenie i zakres pojęcia władzy publicznej w prawie wspólnotowym, przy czym jego znaczenie wymaga autonomicznej i jednolitej wykładni Trybunału Sprawiedliwości. Okoliczność, że austriacki ustawodawca i austriackie sądy co do zasady postrzegają czynności notariusza jako udział w wykonywaniu władzy publicznej nie oznacza, że z tego tylko powodu czynności te mogą zgodnie z bardziej surową oceną w świetle prawa wspólnotowego zostać wyłączone z zakresu swobody przedsiębiorczości. Jako wyjątek od podstawowej swobody art. 45 ust. 1 WE należy bowiem interpretować wąsko.

Na obecnym stanie integracji znalezienie merytorycznego uzasadnienia dla wymogu obywatelstwa w związku z czynnościami notariuszy wiąże się ze znacznymi trudnościami. Żadna z tych czynności, nawet gdyby miała mieć charakter władczy, nie wymaga istnienia specjalnej więzi z państwem, która jest typowa dla obywatelstwa. Czynności te są równie mało związane z ryzykiem spowodowania konfliktów z mieszkańcami terytorium państwowego w drodze wykonywania uprawnień władczych i stosowania państwowych środków władczych.

Czynności przywołane przez Republikę Austrii w uzasadnieniu wymogu obywatelstwa — sporządzanie dokumentów w związku z dokonywaniem czynności prawnych i zawieraniem umów, sporządzanie klauzuli wykonalności, doradztwo prawne oraz działanie w charakterze „Gerichtskommissar” (notariusza wyznaczonego przez sąd w celu wykonania pewnych aktów proceduralnych) — nie są wystarczające dla uzasadnienia zastosowania art. 45 WE. O ile stanowią one w ogóle udział w wykonywaniu władzy publicznej, to następuje to jedynie w pośredni sposób. Wykonywania władzy publicznej nie należy ponadto mylić z czynnościami w interesie publicznym. Użyteczność publiczna nie należy koniecznie do domeny władzy publicznej; czynności, które służą dobru ogólnemu a nie interesowi jednostek nie są realizowane koniecznie w drodze delegowania władztwa publicznego. O ile zatem rzeczywiście wykonywanie władzy publicznej może zostać zastrzeżone na rzecz własnych obywateli, to wykonywanie pewnej określonej czynności w interesie ogólnym, jak na przykład prewencyjnej opieki prawnej, może zostać zagwarantowane również w ten sposób, że dostęp do zawodu oraz obowiązki zawodowe zostałyby poddane szczególnym uregulowaniom i szczególnej kontroli.

Komisja jest zatem zdania, że żadna z tych czynności, traktowanych osobno ani łącznie, które są powierzone notariuszom w Austrii nie stanowi bezpośredniego i specyficznego udziału w wykonywaniu władzy publicznej w rozumieniu orzecznictwa.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-54/08)

(2008/C 107/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając w § 5 Bundesnotarordnung [federalnej ustawie o notariacie] wymóg posiadania obywatelstwa niemieckiego jako warunek dostępu do zawodu notariusza Republika Federalna Niemiec naruszyła art. 43 WE i art. 45 WE;
- stwierdzenie, że nietransponując dyrektywy 89/48/WE (względnie dyrektywy 2005/36/WE) w odniesieniu do zawodu notariusza Republika Federalna Niemiec naruszyła art. 43 WE i art. 45 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 43 WE zakazuje wszelkiego rodzaju dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, która wynika z przepisów prawa jako ograniczenie swobody przedsiębiorczości. Zgodnie z art. 45 ust. 1 WE postanowienia rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości nie mają zastosowania do działalności, która w jednym z państw członkowskich jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej.

Zgodnie z Bundesnotarordnung w Niemczech jedynie obywatele niemieccy mogą zostać powołani jako notariusze. W związku z tym przedmiotowy przepis jest dyskryminujący ze względu na przynależność państwową i narusza swobodę przedsiębiorczości obywateli innych państw członkowskich uniemożliwiając im wykonywanie zawodu notariusza.

Zdaniem Komisji czynności notariusza nie są objęte zakresem wyjątku przewidzianego w art. 45 WE, a w związku z tym swoboda przedsiębiorczości znajduje zastosowanie do zawodu notariusza.

W celu udzielenia odpowiedzi na pytanie co oznacza „władza publiczna” w rozumieniu art. 45 WE z jednej strony należy odwołać się do sposobu rozumienia tego pojęcia w prawie krajowym. Czynności, które w jednym z państw członkowskich nie są traktowane jako związane z wykonywaniem władzy publicznej nie mogą być brane pod uwagę na potrzeby wyjątku, nawet wtedy, gdyby te same czynności były traktowane w innych państwach członkowskich jako związane z wykonywaniem władzy publicznej. Z drugiej strony dla wykładni pojęcia w rozumieniu art. 45 WE należy określić znaczenie i zakres pojęcia władzy publicznej w prawie wspólnotowym, przy czym jego znaczenie wymaga autonomicznej i jednolitej wykładni Trybunału Sprawiedliwości. Okoliczność, że niemiecki ustawodawca i niemieckie sądy co do zasady postrzegają czynności notariusza jako udział w wykonywaniu władzy publicznej nie oznacza, że z tego tylko powodu czynności te mogą zgodnie z bardziej surową oceną w świetle prawa wspólnotowego zostać wyłączone z zakresu swobody przedsiębiorczości. Jako wyjątek od podstawowej swobody art. 45 ust. 1 WE należy bowiem interpretować wąsko.

Na obecnym stanie integracji znalezienie merytorycznego uzasadnienia dla wymogu obywatelstwa w związku z czynnościami notariuszy wiąże się ze znacznymi trudnościami. Żadna z tych czynności, nawet gdyby miała mieć charakter władczy, nie wymaga istnienia specjalnej więzi z państwem, która jest typowa dla obywatelstwa. Czynności te są równie mało związane z ryzykiem spowodowania konfliktów z mieszkańcami terytorium państwowego w drodze wykonywania uprawnień władczych i stosowania państwowych środków władczych.

Czynności przywołane przez Republikę Federalną Niemiec w uzasadnieniu wymogu obywatelstwa — sporządzanie dokumentów w związku z dokonywaniem czynności prawnych i zawieraniem umów, moc dowodowa takich dokumentów, sporządzanie klauzuli wykonalności, doradztwo prawne związane ze sporządzeniem tych dokumentów — nie są wystarczające dla uzasadnienia zastosowania art. 45 WE. O ile stanowią one w ogóle udział w wykonywaniu władzy publicznej, to następuje to jedynie w pośredni sposób. Wykonywania władzy publicznej nie należy ponadto mylić z czynnościami w interesie publicznym. Użyteczność publiczna nie należy koniecznie do domeny władzy publicznej; czynności, które służą dobru ogólnemu a nie interesowi jednostek nie są realizowane koniecznie w drodze delegowania władztwa publicznego. O ile zatem rzeczywiste wykonywanie władzy publicznej może zostać zastrzeżone na rzecz własnych obywateli, to wykonywanie pewnej określonej czynności w interesie ogólnym, jak na przykład prewencyjnej opieki prawnej, może zostać zagwarantowane również w ten sposób, że dostęp do zawodu oraz obowiązki zawodowe zostałyby poddane szczególnym uregulowaniom i szczególnej kontroli.

Komisja jest zatem zdania, że żadna z tych czynności, traktowanych osobno ani łącznie, które są powierzone notariuszom w Niemczech nie stanowi bezpośredniego i specyficznego udziału w wykonywaniu władzy publicznej w rozumieniu orzecznictwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 lutego 2008 r. — Vodafone Ltd, Telefónica O2 Europe plc, T-Mobile International AG, Orange Personal Communications Services Ltd przeciwko Secretary of State for Business, Enterprise and Regulatory Reform

(Sprawa C-58/08)

(2008/C 107/25)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone Ltd, Telefónica O2 Europe plc, T-Mobile International AG, Orange Personal Communications Services Ltd.

Strona pozwana: Secretary of State for Business, Enterprise and Regulatory Reform

Zainteresowane strony: Office of Communications, Hutchison 3G (UK) Limited

Interwenient: GSM Association

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 717/2007 ⁽¹⁾ jest nieważne w całości lub w części ze względu na to, że art. 95 WE stanowi niewłaściwą podstawę prawną?
- 2) Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 717/2007 [w związku z art. 2 ust. 2 lit. a) oraz art. 6 ust. 3, w zakresie w jakim dotyczą one eurotaryfy] jest nieważny ze względu na to, że wprowadzenie ceny maksymalnej dla detalicznych opłat za roaming narusza zasadę proporcjonalności lub pomocniczości?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 717/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2007 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach telefonii ruchomej wewnątrz Wspólnoty oraz zmieniające dyrektywę 2002/21/WE (Dz.U. 171, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 18 lutego 2008 r. — UDV North America Inc przeciwko Brandtraders NV

(Sprawa C-62/08)

(2008/C 107/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UDV North America Inc

Strona pozwana: Brandtraders NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla stwierdzenia używania oznaczenia w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego konieczne jest, by osoba trzecia w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia
 - a) używała oznaczenia na własny rachunek?
 - b) używała oznaczenia jako uczestnik obrotu towarami, w ramach którego sama jest stroną umowy?
- 2) Czy pośrednik, który działa w imieniu własnym, ale nie na własny rachunek, może zostać uznany za osobę trzecią, która używa oznaczenia w rozumieniu wyżej wskazanego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 18 lutego 2008 r. — Europol Frost-Food GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld

(Sprawa C-65/08)

(2008/C 107/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Europol Frost-Food GmbH.

Strona pozwana: Hauptzollamt Krefeld.

Pytanie prejudycjalne

Czy uwaga dodatkowa 5b) do działu 20 Nomenklatury Scalonej zmieniona rozporządzeniami (WE) nr 2388/2000 ⁽¹⁾ i 2031/2001 ⁽²⁾ jest ważna?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2388/2000 z dnia 13 października 2000 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 264, s. 1 i Dz.U. L 276, s. 92).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 279, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 18 lutego 2008 r. — Postępowanie w sprawie ekstrakcji Szymona Kozłowski

(Sprawa C-66/08)

(2008/C 107/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Szymon Kozłowski

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przyjęciu, że osoba ma „miejsce zamieszkania” lub „przebywa” w państwie członkowskim w rozumieniu art. 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) ⁽¹⁾ sprzeciwia się okoliczność, że osoba, której to dotyczy:
 - a) nie przebywa w tym państwie członkowskim nieprzerwanie;
 - b) przebywa tam z naruszeniem przepisów prawa pobytu;
 - c) popełnia tam przestępstwa w sposób zarobkowy
 - d) przebywa tam w zakładzie karnym?

2) Czy przepisy transponujące art. 4 pkt 6 decyzji ramowej, zgodnie z którymi ekstradycja własnych obywateli danego państwa członkowskiego dla celów wykonania kary wbrew ich woli jest zawsze niedopuszczalna, natomiast wedle swobodnego uznania władz może zostać udzielona zgoda na ekstradycję obywateli innych państw członkowskich wbrew ich woli, są zgodne z prawem unijnym, a w szczególności z podstawowymi zasadami niedyskryminacji i obywatelstwa Unii zgodnie z art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (UE) w związku z art. 12, art. 17 i nast. Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (WE) i jeżeli tak, to czy należy uwzględnić wskazane zasady przynajmniej przy wykonywaniu swobodnego uznania?

(¹) Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Margarete Block przeciwko Finanzamt Kaufbeuren

(Sprawa C-67/08)

(2008/C 107/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Margarete Block

Strona pozwana: Finanzamt Kaufbeuren

Pytania prejudycjalne

1. Czy przepisy art. 73 D ust. 1 lit. a) i ust. 3 traktatu WE [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 WE] zezwalają na wyłączenie zaliczenia hiszpańskiego podatku od spadków na poczet niemieckiego podatku od spadków zgodnie z § 21 ust. 1 i 2 pkt 1 Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz (ustawy o podatku od spadków i darowizn) w związku z § 121 Bewertungsgesetz (ograniczenie przedmiotowe) nawet w odniesieniu do spadków otwartych w 1999 r.?
2. Czy art. 73 B ust. 1 traktatu WE (obecnie art. 56 ust. 1 WE) należy interpretować w taki sposób, że podatek od spadków,

pobrany przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej w związku z nabyciem roszczeń majątkowych wobec instytucji kredytowych w tym państwie, przysługujących spadkodawcy, który miał ostatnie miejsce zamieszkania w Niemczech, przez spadkobiercę, który ma również miejsce zamieszkania w Niemczech, powinien zostać zaliczony na poczet niemieckiego podatku od spadków?

3. Czy dla rozstrzygnięcia, które z zainteresowanych państw powinno wyeliminować podwójne opodatkowanie ma znaczenie zasadność różnych kryteriów używanych w krajowym prawie podatkowym, a jeśli tak, czy kryterium miejsca zamieszkania wierzyciela jest bardziej zasadne niż kryterium miejsca siedziby dłużnika?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro (Włochy) w dniu 20 lutego 2008 r. — Raffaello Visciano przeciwko I.N.P.S.

(Sprawa C-69/08)

(2008/C 107/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Napoli — Sezione Lavoro

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Raffaello Visciano

Strona pozwana: I.N.P.S.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 i 4 dyrektywy nr 80/987 (¹) z dnia 20 października 1980 r., w części mówiącej o zaspokojeniu roszczeń pracowników dotyczących zapłaty wynagrodzenia, zezwalają na to, aby wierzytelności te, z chwilą dochodzenia ich od instytucji gwarancyjnej, były pozbawiane ich pierwotnego charakteru i przyjmowały charakter zabezpieczający z tego tylko powodu, że obowiązek ich zaspokojenia został nałożony przez dane państwo członkowskie na instytucję zabezpieczenia społecznego, a zatem czy zezwalają one na to, aby pojęcie „wynagrodzenia” było w przepisach krajowych zastępowane pojęciem „świadczenia społecznego”?

- 2) Czy dla osiągnięcia społecznego celu dyrektywy wystarczy, aby przepisy krajowe wykorzystywały przysługującą pracownikowi pierwotną wierzitelność płacową jako zwykłe odniesienie porównawcze, w stosunku do którego w odpowiedni sposób określa się świadczenie gwarantowane dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej czy też wymagane jest, aby wierzitelność płacowa w stosunku do niewypłacalnego pracodawcy była dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej chroniona w sposób zapewniający jej taką samą treść, takie same gwarancje, terminy i sposoby dochodzenia, jakie przyznaje się w danym porządku prawnym jakimkolwiek innym wierzitelnościom wynikającym ze stosunku pracy?
- 3) Czy zasady wypływające z przepisów wspólnotowych, w tym w szczególności zasady równoważności i skuteczności, zezwalają na stosowanie do niezaspokojonych roszczeń pracowników, związanych z wynagrodzeniem za okres zdefiniowany w art. 4 dyrektywy nr 80/987, systemu przedawnienia mniej korzystnego niż ten, jaki stosuje się do innych roszczeń o tym samym charakterze?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 lutego 2008 r. — The Queen na podstawie apelacji Christophera Mellora przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government

(Sprawa C-75/08)

(2008/C 107/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christopher Mellor

Strona pozwana: Secretary of State for Communities and Local Government

Pytania prejudycjalne

1. Czy zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 97/11/WE ⁽²⁾ i 2003/35/WE ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), państwa członkowskie mają obowiązek ujawniać powody wydania decyzji wskazującej na brak

konieczności poddania przedsięwzięcia figurującego w załączniku II do dyrektywy ocenie zgodnie z art. od 5 do 10 dyrektywy?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wymóg ten został spełniony, biorąc pod uwagę treść pisma sekretarz stanu z dnia 4 grudnia 2006 r.?
3. W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej, jaki jest w tych okolicznościach zakres obowiązku uzasadnienia aktu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne Dz.U. L 175, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, str. 5.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, str. 17).

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-94/08)

(2008/C 107/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w swoim ustawodawstwie wymóg obywatelstwa hiszpańskiego w celu pełnienia stanowiska kapitana i pierwszego oficera na wszystkich statkach pływających pod hiszpańską banderą poza statkami handlowymi o pojemności rejestrowej brutto poniżej 100 GT, przewożących ładunek lub mniej niż 100 pasażerów, pływających wyłącznie między portami lub punktami znajdującymi się na obszarach, nad którymi Hiszpania sprawuje zwierzchność, suwerenne prawa lub jurysdykcję, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 39 WE.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z hiszpańskim ustawodawstwem stanowiska kapitana i pierwszego oficera na wszystkich statkach pływających pod hiszpańską banderą poza statkami handlowymi o pojemności rejestrowej brutto poniżej 100 GT, przewożących ładunek lub mniej niż 100 pasażerów, pływających wyłącznie między portami lub punktami znajdującymi się na obszarach, nad którymi Hiszpania sprawuje zwierzchność, suwerenne prawa lub jurysdykcję muszą pełnić obywatele hiszpańscy.

Komisja uważa, że ogólny wymóg hiszpańskiej przynależności państwowej odnoszący się do rzeczonych stanowisk jest niezgodny z art. 39 WE i nie można go uznać za uzasadniony na podstawie wyjątku przewidzianego w ust. 4 tego postanowienia. Interpretacja Komisji znajduje potwierdzenie w szczególności w wyroku w sprawie C-405/01 ⁽¹⁾, w którym Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że zakres tego wyjątku powinien ograniczać się do tego, co jest ściśle niezbędne w celu ochrony ogólnych interesów danego państwa członkowskiego, a w zakresie wspomnianych stanowisk te interesy nie mogą być zagrożone, jeżeli wiążące się z nimi uprawnienia związane z wykonywaniem władzy publicznej będą wykonywane jedynie sporadycznie czy wręcz wyjątkowo przez obywateli innych państw członkowskich. Królestwo Hiszpanii nie dokonało w ustawodawstwie zalecanych przez Komisję zmian, mimo iż zobowiązało się do wprowadzenia odpowiednich zmian w odpowiedzi na uzasadnioną opinię.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española (Rec., s. I-10391).

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-107/08)

(2008/C 107/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Schima, A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dokonania transpozycji dyrektywy 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych ⁽¹⁾ oraz nie przekazując ich do wiadomości Komisji Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 przywołanej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 11 sierpnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191, s. 59.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 marca 2008 r. —
Maison de l'Europe Avignon Méditerrané przeciwko
Komisji

(Sprawa T-43/03) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Marka „info point
Europe” — Wypowiedzi pracownika Komisji dotyczące
skarżącego)

(2008/C 107/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maison de l'Europe Avignon Méditerrané
(Avignon, Francja) (przedstawiciele: F. Martineau i N. Benoit,
adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel:
J.-F. Pasquier, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie naprawienia szkody jakoby poniesionej przez skarżą-
cego w związku z wypowiedzią pracownika Komisji na spot-
kaniu, które odbyło się w dniu 23 stycznia 2003 r. w Marsylii

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Maison de l'Europe Avignon Méditerrané zostaje obciążony kosz-
tami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. —
ESN przeciwko Komisji

(Sprawa T-332/03) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura
przetargowa — Świadczenie usług w zakresie rozwoju i
udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego Serwisu
Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS) — Odrzucenie
oferty jednego z oferentów — Zasada równego traktowania
oferentów i zasada przejrzystości — Przestrzeganie określonych
w specyfikacji kryteriów udzielenia zamówienia)

(2008/C 107/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: European Service Network (ESN) SA (Bruksela,
Belgia) (przedstawiciele: R. Steichen i P.-E. Partsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
L. Parpala i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek skarżącej o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o
udzieleniu zamówienia będącego przedmiotem zaproszenia do
składania ofert ENTR/02/55 — CORDIS część nr 1 w zakresie
rozwoju i udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego
Serwisu Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS),

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) European Service Network (ESN) S.A. zostaje obciążona kosztami
postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. —
Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-345/03) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie rozwoju i udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego Serwisu Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS) — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Zasada równego traktowania oferentów i zasada przejrzystości)

(2008/C 107/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja (przedstawiciele: początkowo S. Pappas, a następnie N. Koro-giannakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. O'Reilly oraz L. Parpala, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o udzieleniu zamówienia będącego przedmiotem zaproszenia do składania ofert ENTR/02/55 — CORDIS część nr 2 w zakresie rozwoju i udostępnienia usług wspierania Wspólnotowego Serwisu Informacyjnego Badań i Rozwoju (CORDIS).

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja Komisji z dnia 16 lipca 2003 r. o udzieleniu zamówienia będącego przedmiotem zaproszenia do składania ofert ENTR/02/055 — CORDIS część nr 2 jest nieważna.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z dnia 29.11.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. —
Giannini przeciwko Komisji**

(Sprawa T-100/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Otwarty konkurs — Niewpisanie na listę rezerwową — Nieprawidłowości w przebiegu egzaminów mogące zafałszować ich wynik — Równość traktowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o zadośćuczynienie)

(2008/C 107/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giannini (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo L. Lozano Palacios i M. Velardo, pełnomocnicy, następnie G. Berscheid, pełnomocnik, wspierany przez M. Genton, adwokata)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursu COM/A/9/01 przeprowadzanego w celu utworzenia listy rezerwowej administratorów (A7/A6) w dziedzinach ekonomii i statystyki (Dz.U. C 240 A, str. 12) o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwową tego konkursu, a po drugie żądanie zadośćuczynienia

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Komisja pokryje swoje własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez Massimo Gianniniego
- 3) M. Giannini pokryje jedną czwartą swoich własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. —
Sebirán przeciwko OHIM — El Coto de Rioja (Coto
D'Arcis)**

(Sprawa T-332/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Coto D'Arcis — Wcześniejsze słowne wspólnotowe znaki towarowe EL COTO i COTO DE IMAZ — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Brak działania ze szkodą dla renomy — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 107/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sebirán, SL (Requena, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Calderón Chavero i T. Villate Consonni, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Laporta Insa, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: El Coto de Rioja, SA (Oyón, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo M.E. López Camba, następnie M.E. López Camba i J. Grimau Muñoz, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2004 r. (sprawa R 550/2003-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między El Coto de Rioja, SA a Sebirán, SL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wniosek El Coto de Rioja o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM) z dnia 15 czerwca 2004 r. (sprawa R 550/2003-2) zostaje oddalony.
- 3) Sebirán, SL. zostaje obciążona kosztami własnymi, jak również kosztami poniesionymi przez OHIM oraz połową kosztów poniesionych przez El Coto de Rioja.
- 4) El Coto de Rioja zostaje obciążona połową kosztów własnych.

(¹) Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 marca 2008 r. — Guigard przeciwko Komisji

(Sprawa T-301/05) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Nieprzedłużenie umowy o pracę finansowanej ze środków EFR — Brak bezprawnego działania ze strony Komisji — Właściwość Sądu)

(2008/C 107/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Guigard (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo S. Rodrigues i A. Jaume, następnie S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo D. Martin i K. Herrmann, następnie F. Dintilhac i G. Boudot, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody, jaką zdaniem skarżącego poniósł on w wyniku błędnego działania Komisji polegającego na nieprzedłużeniu umowy o pracę, zawartej z nim w ramach współpracy technicznej między Wspólnotą a rządem Republiki Nigru, finansowanej ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Philippe Guigard zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 271 z 29.10.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Compagnie générale de diététique przeciwko OHIM (GARUM)

(Sprawa T-341/06) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego GARUM — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Właściwy krąg odbiorców — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 107/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie générale de diététique SAS (Caen, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.-J. Evrard i T. de Haan)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 września 2006 r. (sprawa R 1401/2005-1) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego GARUM do rejestracji w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 7 września 2006 r. (sprawa R 1401/2005-1).

2) OHIM zostaje obciążony kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez *Compagnie générale de diététique SAS*.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Rossi Ferreras przeciwko Komisji

(Sprawa T-107/07 P) (¹)

(*Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za 2003 r. — Ocena okoliczności faktycznych — Ciężar dowodu i jego przedstawienie — Odwołanie niedopuszczalne — Odwołanie bezzasadne*)

(2008/C 107/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Francisco Rossi Ferreras (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: F. Frabetti i S. Martin, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie F-42/05 Rossi Ferreras przeciwko Komisji (dotychczas niepublikowane w Zbiorze) zmierzające do uchylecia tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części oddalone, w części odrzucone
- 2) Francisco Rossi Ferreras pokryje swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 marca 2008 r. — Suez przeciwko OHIM (Delivering the essentials of life)

(Sprawa T-128/07) (¹)

(*Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Delivering the essentials of life — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94*)

(2008/C 107/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Suez (Paryż, Francja) (przedstawiciele: P. Combeau i D. Régnier, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 lutego 2007 r. (sprawa R 811/2006-1) dotyczącą wniosku o rejestrację znaku towarowego Delivering the essentials of life jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Suez zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 lutego 2008 r. — Apple Computer International przeciwko Komisji

(Sprawa T-82/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej — Osoba, której akt nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)

(2008/C 107/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Computer International (Cork, Irlandia) (przedstawiciele: G. Breen, solicitor, P. Sreenan, SC i B. Quigley, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: X. Lewis i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2171/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 346, str. 7).

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) Apple Computer International zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 6.5.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 lutego 2008 r. — Base przeciwko Komisji

(Sprawa T-295/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Telekomunikacja — Artykuł 7 dyrektywy 2002/21/WE — Hurtowy rynek zakończeń połączeń głosowych do ruchomych, indywidualnych sieci telefonicznych w Belgii — Znacząca siła rynkowa — Uwagi Komisji — Niezaskarżalny akt — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2008/C 107/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Base NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: A. Verheyden, Y. Desmedt i F. Bimont, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, M. Shotter i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji rzekomo zawartej w piśmie Komisji z dnia 4 sierpnia 2006 skierowanym do Institut belge des services postaux et des télécommunications, zawierającym uwagi w zastosowaniu art. 7 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, str. 33) w przedmiocie projektu decyzji zgłoszonego przez ten organ (sprawa BE/2006/0433).

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Base NV ponosi własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję.
- 3) Mobistar S.A. oraz Królestwo Niderlandów ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2008 r. — EREF przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/08)

(2008/C 107/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Renewable Energies Federation ASBL (EREF) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat D. Fouquet)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2007)4323 wersja ostateczna z dnia 25 września 2007 r.;
- stwierdzenie, że instrument finansowy, którego rzecz dotyczy, stanowi w swej obecnej formie i strukturze niedozwoloną pomoc państwa;

— obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania, włącznie z kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wniosła w 2004 r. skargę do Komisji, podnosząc m.in., iż różne aspekty finansowania nowej elektrowni atomowej, budowanej w Finlandii, stanowią pomoc państwa, o której nie powiadomiono Komisji. Skarga, w zakresie dotyczącym pomocy państwa została zarejestrowana przez Komisję jako sprawa nr CP 238/04, a w 2006 r. Komisja podzieliła akta na dwie sprawy o numerach NN 62/A/2006 i NN 62/B/2006.

W niniejszej sprawie skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2007)4323 wersja ostateczna z dnia 25 września 2007 r. dotyczącej sprawy pomocy państwa NN 62/A/2006, którą doręczono skarżącej 14 listopada 2007 r., i w drodze której Komisja zdecydowała o zakończeniu dochodzenia, stwierdzając, że gwarancja eksportowa, przyznana przez francuską agencję ubezpieczeń kredytów eksportowych („COFACE”) w związku z udzieleniem kredytu na budowę nowej elektrowni atomowej „Olkiluoto 3”, nabytej przez fińską spółkę produkującą energię, o nazwie Teollisuuden Voima Oy („TVO”), nie stanowi niezgodnej z prawem pomocy państwa.

Skarżąca twierdzi, że gwarancja eksportowa i ubezpieczenie kredytu na kwotę 570 000 euro, przyznane TVO przez COFACE, stanowią niezgodną z prawem pomoc wewnątrz-wspólnotową, z uwagi na znaczący udział tych środków w finansowaniu całości projektu. Skarżąca utrzymuje, że gwarancja stanowi bezprawną pomoc państwa, ponieważ została ona udzielona przez COFACE, działającą jako agencja państwowa, reprezentująca państwo francuskie, która zobowiązała się dokonać zwrotu udzielonego przez konsorcjum bankowe kredytu, w wypadku niemożliwości dokonania jego spłaty przez TVO, jak również ze względu na fakt, iż wiąże się ona ze stworzeniem na korzyść TVO, w sposób nieuzasadniony, uprzywilejowanej sytuacji z gospodarczego punktu widzenia, poprzez ułatwienie jej dostępu do rynku i zagwarantowanie możliwości finansowania w przyszłości. Ponadto skarżąca utrzymuje, że tego rodzaju zabezpieczona pożyczka umożliwi TVO obniżenie kosztów związanych z produkcją energii.

Skarżąca twierdzi również, że podział akt na dwie odrębne sprawy stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i prowadzi do niecisłości przy dokonywaniu oszacowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2008 r. — Shetland Islands Council przeciwko Komisji

(Sprawa T-44/08)

(2008/C 107/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shetland Islands Council (Lerwick, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Whiteford, Barrister, R. Murray, Solicitor i R. Thompson, QC)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i art. 3–5 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest organem władzy publicznej, który dokonał płatności na rzecz sektora rybołówstwa w ramach dwóch środków pomocy o charakterze ogólnym, pod nazwą „Aid to the Fish Catching and Processing Industry” (Pomoc dla sektora połowowego i przetwórstwa ryb) i „Aid to the Fish Farming Industry” (Pomoc dla sektora hodowli ryb). Jednym z takich programów pomocy był „First time shareholders scheme” (Program pomocy dla osób po raz pierwszy obejmujących udziały). Komisja stwierdziła, że pomoc przyznawana na podstawie tego programu na dokonanie pierwszego zakupu udziału w istniejącym statku rybackim jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca, na podstawie art. 230 WE, wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C 39/06 (wcześniej: NN 94/05) z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącej pomocy państwa — Program pomocy dla osób po raz pierwszy obejmujących udziały w statkach wdrożony przez Zjednoczone Królestwo [notyfikowana jako dokument nr C(2007) 5398]. Skarżąca dochodzi w szczególności stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 2 i art. 3–5 zaskarżonej decyzji, podnosząc dwa zarzuty:

- 1) Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że *wszelka* pomoc przyznana na dokonanie pierwszego zakupu udziału w istniejącym statku rybackim jest niezgodna ze wspólnym rynkiem i podlega zwrotowi.
- 2) Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że zwrot przyznanej pomocy jest zgodny z:
 - a) art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (¹);
 - b) ogólnymi zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. Dz 83 str.1).

**Odwwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 22 listopada 2007 r. w sprawie F-67/05
Michaïl przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 stycznia
2008 r. przez Christosa Michaïla**

(Sprawa T-49/08 P)

(2008/C 107/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Michaïl (przedstawiciel: Ch. Meïdanis, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-67/05 w części, w której Sąd odmówił przyznania skarżącemu zadośćuczynienia z tytułu krzywdy doznanej w wyniku działań i zaniechań administracji;
- orzeczenie w przedmiocie zadośćuczynienia na rzecz wnoszącego odwołanie w wysokości 120,000 EUR;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów zgodnie z przepisami prawa.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej (zwany dalej „SSP”) błędnie rozstrzygnął w przedmiocie wniesionej przez niego skargi, w której wnoszący odwołanie wniósł o stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu jego kariery zawodowej za rok 2003 i decyzji organu powołującego, oddalającej zażalenie wniesione przez niego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

W szczególności wnoszący odwołanie podnosi okoliczność, że SSP niesłusznie odmówił przyznania mu zadośćuczynienia z tytułu krzywdy, której wnoszący odwołanie doznał w związku z zatrudnieniem w Dyrekcji Generalnej Rolnictwo (DG AGRI) po zlikwidowaniu Dyrekcji Generalnej Kontrola Finansowa, w której był wcześniej zatrudniony. Zdaniem wnoszącego odwołanie SSP dokonał błędnego zastosowania prawa wspólnotowego ze względu na błędną ocenę dowodów i sprzeczne uzasadnienia.

Wnoszący odwołanie podnosi, że SSP popełnił błąd odmawiając orzeczenia w przedmiocie jego żądania, w przeciwnym wypadku, że wyrok SSP nie został dostatecznie uzasadniony i w konsekwencji, że narusza on podstawowe prawa proceduralne skarżącego oraz prawo wspólnotowe.

**Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2008 r. — UEFA
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-55/08)

(2008/C 107/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Union des associations européennes de football (UEFA) (Nyon, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Bell i K. Learoyd, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona, w świetle prawa wspólnotowego, wykaz Zjednoczonego Królestwa obejmujący całe EURO; oraz
- obciążenie Komisji kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez UEFA w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 3a dyrektywy Rady 89/552/EWG ⁽¹⁾ państwo członkowskie może sporządzić wykaz wydarzeń sportowych lub innych, które uznaje za „mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa”. Wydarzenia objęte wykazem nie mogą być przedmiotem praw wyłącznych do transmisji, które pozbawiałyby znaczną część widowni tego państwa członkowskiego możliwości oglądania wydarzeń w bezpośrednim przekazie lub retransmisji w telewizji ogólnie dostępnej.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. ^(?), którą Komisja stwierdziła zgodność z prawem wspólnotowym wykazu sporządzonego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG obejmującego cały turniej finałowy Mistrzostw Europy UEFA w Piłce Nożnej (EURO).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że decyzja Komisji:

- nie została wydana w jawnym i przejrzystym postępowaniu, jak tego wymaga art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG;
- nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia;
- opiera się na oczywistym błędzie w ocenie, jako że Komisja stwierdziła, iż mecze EURO, w których nie uczestniczy żadna z rodzimych drużyn narodowych, można uznać za wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa;
- nie zawiera właściwej analizy prawa konkurencji ani swobodnego przepływu usług oraz prowadzi do nieproporcjonalnego i nieuzasadnionego naruszenia konkurencji na właściwym rynku oraz ograniczenia swobody świadczenia usług transmisji telewizyjnej;
- narusza prawa własności strony skarżącej, jako że powoduje ograniczenie sposobu oferowania do sprzedaży praw do transmisji telewizyjnej EURO;
- narusza zasadę proporcjonalności, jako że ani nie jest odpowiednia, ani niezbędna dla realizacji zamierzonych w niej celów; oraz
- narusza zasadę równego traktowania, jako że stawia stronę skarżącą w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z innymi uprawnionymi podmiotami.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 295, s. 12).

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2008 r. — IEA i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-56/08)

(2008/C 107/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting IEA Secretariaat Nederland (IEA) (Amsterdam, Niderlandy), Educational Testing Service Global BV (ETS-Europe) (Amsterdam, Niderlandy), Deutsches Institut für Internationale Pädagogische Forschung (DIPF) (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Institut zur Qualitätsentwicklung im Bildungswesen (IQB) (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Ządania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 23 listopada 2007 r. odrzucającej ofertę strony skarżącej przedłożonej w ramach przetargu nr EAC/21/2007 „Europejskie badanie kompetencji językowych”, ponieważ narusza ona prawo Unii Europejskiej i opiera się na oczywistych błędach w ocenie;
- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji w sprawie udzielenia zamówienia związanego z tym przetargiem konsorcjum SurveyLang, ponieważ narusza ona prawo Unii Europejskiej i opiera się na oczywistych błędach w ocenie; oraz
- obciążenie Komisji zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący przedłożyli ofertę w odpowiedzi na zaproszenie pozwanej do składania ofert w ramach przetargu „Europejskie badanie kompetencji językowych” (Dz.U. 2007/S 61-074161), które zostało sprostowane (Dz.U. 2007/S 109-133727). Skarżący kwestionują decyzję pozwanej z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie odrzucenia ich oferty i udzielenia zamówienia innemu oferentowi.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą, że zakwestionowana decyzja narusza zasadę równego traktowania, art. 100 ust. 1 rozporządzenia finansowego ⁽¹⁾ oraz postanowienia specyfikacji przetargowej.

Następnie skarżący twierdzą, że Komisja popełniła oczywisty błąd przy ocenie kryteriów jakościowych określonych w specyfikacji przetargowej, co z kolei doprowadziło do oczywistego błędu w ocenie przy przyznawaniu punktów poszczególnym oferentom.

Wreszcie skarżący utrzymują, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, gdyż nie dołożyła należytej staranności w trakcie postępowania przetargowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. Dz L 248, s. 1), w sprostowanej wersji (Dz.U. 2003, L 25, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Hedgefund Intelligence przeciwko OHIM — Hedge Invest (InvestHedge)

(Sprawa T-67/08)

(2008/C 107/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hedgefund Intelligence Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Reed, Barrister i G. Crofton Martin, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Hedge Invest SGR P.A. (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności oddalającej odwołanie decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 28 listopada 2007 r. wydanej w sprawie R 148/2007-2;
- odrzucenie sprzeciwu złożonego przez stronę wnoszącą sprzeciw;
- obciążenie Urzędu i uczestnika postępowania kosztami własnymi oraz obciążenie uczestnika postępowania kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, Izbą Odwoławczą oraz tym Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „InvestHedge” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 36 i 41- zgłoszenie nr 3 081 081

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hedge Invest SGR P.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy „HEDGE INVEST” dla usług należących do klasy 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich spornych usług z klas 36 i 41; dopuszczenie zgłoszenia w odniesieniu do niebędących przedmiotem sporu towarów z klas 9 i 16

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Strona skarżąca twierdzi, iż przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych znaków towarowych pod względem wizualnym, postrzeganego wzrokowo przez nieanglojęzycznych konsumentów Izba Odwoławcza niesłusznie wzięła pod uwagę „wrażenie komercyjne” oraz uznała, iż wrażenie komercyjne wywierane przez kolidujące ze sobą znaki towarowe jest identyczne.

Oceniając podobieństwo między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi pod względem fonetycznym postrzegane słuchowo przez nieanglojęzycznych konsumentów Izba Odwoławcza nieprawidłowo przeniosła ciężar dowodu na stronę skarżącą.

Wreszcie Izba Odwoławcza nie uwzględniła, na właściwym etapie postępowania, niebędącego przedmiotem sporu ustalenia, że istniał jedynie ograniczony czy też niewielki stopień podobieństwa między usługami z klas 36 i 41.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2008 r. — FIFA przeciwko Komisji

(Sprawa T-68/08)

(2008/C 107/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fédération Internationale de Football Association (FIFA) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: E. Batchelor i F. Young, Solicitors, A. Barav, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej, a w szczególności jej art. 1–3 w zakresie, w jakim dotyczy ona FIFA World Cup™; oraz

— obciążenie Komisji kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez FIFA w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 3a dyrektywy Rady 89/552/EWG⁽¹⁾ państwo członkowskie może sporządzić wykaz wydarzeń sportowych lub innych, które uznaje za „mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa”. Wydarzenia objęte wykazem nie mogą być przedmiotem praw wyłącznych do transmisji, które pozbawiałyby znaczną część widowni tego państwa członkowskiego możliwości oglądania wydarzeń w bezpośrednim przekazie lub retransmisji w telewizji ogólnie dostępnej.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r.⁽²⁾, którą Komisja stwierdziła zgodność z prawem wspólnotowym wykazu sporządzonego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG obejmującego wszystkie 64 mecze Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej (FIFA World Cup). Pozbawia to FIFA możliwości przyznawania nadawcom wyłącznych licencji na bezpośredni przekaz w Zjednoczonym Królestwie wszystkich meczów Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że decyzja Komisji narusza istotne wymogi proceduralne, nie podając powodów zatwierdzenia włączenia wszystkich 64 meczów Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej do wykazu Zjednoczonego Królestwa.

Ponadto strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza dyrektywę 89/552/EWG, jako że postępowanie przeprowadzone przez władze brytyjskie celem wydania tego wykazu nie było jawne i przejrzyste, i jako że nie wszystkie mecze rozgrywane w ramach Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej stanowią wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla brytyjskiego społeczeństwa.

Ponadto strona skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa własności, jako że skutkuje pozbawieniem jej możliwości przyznawania wyłącznych licencji na bezpośredni przekaz Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do wszystkich meczów Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej.

Ponadto strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatu WE dotyczące swobodnego świadczenia usług, pozbawiając ją prawa przyznawania, a nadawców prawa do nabywania, wyłącznych licencji na bezpośredni przekaz Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do wszystkich meczów Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej.

Ponadto strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatu WE dotyczące konkurencji, umożliwiając nadużywanie zbiorowej pozycji dominującej lub antykonkurencyjne porozumienie celem nabycia praw do bezpośredniego przekazu międzynarodowych meczów piłki nożnej w Zjedno-

czonym Królestwie oraz ograniczając konkurencję na rynkach telewizji ogólnie dostępnej, reklamy i sportowych płatnych kanałów telewizyjnych.

Wreszcie strona skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatu WE dotyczące swobody działalności gospodarczej, ograniczając dostęp do praw do bezpośredniej transmisji Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do wszelkich meczów rozgrywanych w ramach Mistrzostw Świata FIFA w Piłce Nożnej podmiotom wchodzącym lub mogącym potencjalnie wejść na rynek brytyjski.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 295, s. 12).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Axis AB przeciwko OHIM — Etra Investigación y Desarrollo (ETRAX)

(Sprawa T-70/08)

(2008/C 107/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Axis AB (Lund, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat J. Norderyd)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Etra Investigación y Desarrollo SA (Walencja, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawie R 334/2007-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „ETRA” dla towarów i usług z klas 9 i 42 — zgłoszenie nr 3 890 291

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Etra Investigaci3n y Desarrollo SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne krajowe znaki towarowe zawierające element słowny „ETRA” oraz litery „I” i „D” w połączeniu z oznaczeniem „+” dla towarów i usług z klas 9 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciw3w: odrzucenie sprzeciwu.

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 49 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 ⁽¹⁾ oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94.

Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, iż odwołanie wniesione zostało zgodnie z zasadą 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, w świetle której Izba Odwoławcza odrzuca odwołanie jako niedopuszczalne, jeśli nie jest ono zgodne z art. 57, 58 oraz 59 rozporządzenia nr 40/94 i z zasadą 48 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95. Dalej skarżąca twierdzi, że skoro braki językowe nie zostały uzupełnione przez wnoszącego sprzeciw przed upływem terminu na wniesienie odwołania, to jest przed 12 lutego 2007 r., Izba Odwoławcza naruszyła zasadę 49 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2868/95.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Ravel Serwis przeciwko OHIM — Eurowings Luftverkehrs (smartWings)

(Sprawa T-72/08)

(2008/C 107/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Travel Service a.s. (Praga, Czechy) (przedstawiciel: S. Hejdová)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Eurowings Luftverkehrs AG (Dortmund, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— zmiana zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej w sprawie R 1515/2006-2 w następujący sposób:

— uchylenie w całości decyzji Wydziału Sprzeciw3w w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 782 351 z dnia 29 września 2006 r.

— obciążenie strony przeciwnej kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu i postępowaniem odwoławczym przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „smartWings” zgłoszony dla towarów i usług z klas 16, 21, 37, 39, 41 i 43 — zgłoszenie nr 3 650 595

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Eurowings Luftverkehrs AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy i międzynarodowy słowny znak towarowy „EuroWings” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 16 i 41, krajowy i międzynarodowy słowny znak towarowy „EUROWINGS” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 39 i 42 oraz krajowy znak towarowy „WINGSCLASS” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 16, 39, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciw3w: Uwzględnienie sprzeciwu w części

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 oraz naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ustanowionych w art. 73 i 79 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung przeciwko Komisji

(Sprawa T-73/08)

(2008/C 107/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: B. Henning, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie żądania zwrotu kwoty 23 228,07 EUR w ramach „Daphne Grant Agreement JLS/DAP/2004-1/080/YC”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W maju 2005 r. skarżący podpisał z Komisją umowę dotyczącą wspierania projektu w ramach programu Dafne II ⁽¹⁾. W nocy debetowej z dnia 26 listopada 2007 r. Komisja zażądała od skarżącego zwrotu części kwoty wypłaconej mu w ramach tej umowy. W niniejszej skardze skarżący kwestionuje tę decyzję.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi po pierwsze, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia. Po drugie skarżący twierdzi, iż narusza ona zasadę sprawiedliwego procesu, ponieważ skarżącemu nie został wyznaczony stosowny termin na zajęcie stanowiska i dostarczenie dalszych dokumentów. W końcu skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o błędną ocenę stanu faktycznego.

⁽¹⁾ Decyzja nr 803/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. przyjmująca program działania Wspólnoty (2004–2008) w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Dafne II) (Dz.U. L 143, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2008 r. — JOOP! przeciwko OHIM

(Sprawa T-75/08)

(2008/C 107/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: JOOP! GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Schmidt-Hollburg i W. Möllering)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie R 1134/2007-1
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „!” dla towarów z klas 14, 18 i 25 (zgłoszenie nr 5 332 184)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak ma charakter odróżniający i nie powinna mieć do niego zastosowania konieczność pozostawienia do swobodnego używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2008 r. — Baldesberger przeciwko OHIM (kształt pincety)

(Sprawa T-78/08)

(2008/C 107/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fides B. Baldesberger (Lugano, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat F. Nielsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 12 grudnia 2007 r. przez Czwartą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w sprawie R 1405/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający pincetę dla towarów z klasy 8 (zgłoszenie nr 5 480 108).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma wymagane minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Qiagen GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RNAiFect” dla towarów z klas 1, 5 i 9 (zgłoszenie nr 3 304 813)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „RNActive” dla towarów z klas 1 i 5 (wspólnotowy znak towarowy nr 2 953 768), przy czym sprzeciw dotyczył rejestracji niektórych towarów z klas 1 i 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ między kolidującymi znakami istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd z uwagi na identyczność towarów i podobieństwo znaków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — CureVac przeciwko OHIM — Qiagen (RNAiFect)

(Sprawa T-80/08)

(2008/C 107/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CureVac (Tübingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. von Stosch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Qiagen GmbH (Hilden, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie R 1219/2006-1 dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu o sygn. B 771 495;
- odrzucenie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 3 304 813;

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2008 r. — Enercon przeciwko OHIM (E-Ship)

(Sprawa T-81/08)

(2008/C 107/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Enercon (Aurich, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Böhm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie R 319/2007-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „E-Ship” dla towarów i usług z klas 7, 9, 12 i 39 (zgłoszenie nr 5 050 539)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na błędną ocenę konieczności pozostawienia do swobodnego używania oraz charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Guardian Industries i Guardian Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-82/08)

(2008/C 107/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guardian Industries Corp. (Auburn Hills, Stany Zjednoczone) i Guardian Europe Sàrl (Dudelange, Luksemburg) (przedstawiciele: S. Völcker, F. Louis, A. Vallery, C. Eggers i H. G. Kamann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności w części art. 1 zaskarżonej decyzji zgodnie z zarzutami wymienionymi w części A.1 i A.2;
- obniżenie wysokości grzywny nałożonej na skarżące; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące żądają stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji z dnia 27 listopada 2007 r. nr C(2007)5791 wersja ostateczna (Sprawa COMP/39.165 — Szkło płaskie), doręczonej

im w dniu 3 grudnia 2007 r., w której Komisja uznała, że skarżące, wraz z innymi przedsiębiorstwami, naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc od dnia 20 kwietnia 2004 r. do dnia 22 lutego 2005 r. w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk obejmujących całość EOG.

Według skarżących należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji i dostosować odpowiednio nałożoną na nie grzywnę, gdyż jest ona dotknięta następującymi poważnymi błędami:

- (i) nieprzedstawieniem przez Komisję dokładnych i zgodnych dowodów na to, że skarżące uczestniczyły w kartelu kierowanym przez trzech wiodących producentów szkła przed spotkaniem z dnia 11 lutego 2005 r.;
- (ii) nieudowodnionym twierdzeniem Komisji, że na owym spotkaniu skarżące zawarły porozumienia, które rozciągały się na EOG.

Co więcej, skarżące wnoszą do Sądu o wykonanie przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania w celu obniżenia ich grzywny. Na tej podstawie twierdzą one po pierwsze, że bez uzasadnienia — odchodząc od swojego stałego stanowiska oraz naruszając w sposób oczywisty utrwalone orzecznictwo Sądu — Komisja wykluczyła podobno miliard euro ze sprzedaży związanej z obliczenia grzywien wymierzonych innym adresatom, przy czym znacznie wyolbrzymiła pozycję rynkową skarżących oraz po drugie, że Komisja zignorowała głównie bierną skarżących i ograniczoną rolę skarżących w naruszeniu w porównaniu z długotrwałymi staraniami innych uczestników mającymi na celu objęcie kartelem sprzedaży szkła płaskiego w Europie oraz ich próby, by skarżące przyłączyły się do tych starań.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — Denki Kagaku Kogyo i Denka Chemicals przeciwko Komisji

(Sprawa T-83/08)

(2008/C 107/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Denki Kagaku Kogyo K.K. (Tokio, Japonia) i Denka Chemicals GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: G. Van Gerven, T. Franchoo i D. Fessenko, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2007 r. C(2007)5910 wersja ostateczna w sprawie COMP/F/38.629 — Kauczuk chloroprenowy;
- ewentualnie, znaczne obniżenie grzywny nałożonej na skarżące zgodnie z art. 2 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze skargi skarżące żądają stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2007 r. C(2007)5910 wersja ostateczna (sprawa COMP/F/38.629 — Kauczuk chloroprenowy) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła, że skarżące naruszyły art. 81 WE oraz nałożyła na nie grzywnę, żądając od nich, by zakończyły natychmiast podnoszone naruszenie.

Na poparcie swoich żądań skarżące podnoszą sześć zarzutów:

W ramach zarzutów pierwszego i drugiego skarżące twierdzą po pierwsze, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, iż skarżące uczestniczyły w naruszeniu art. 81 WE, gdyż ani nie udowodniła, że skarżące podzielały wspólny cel z innymi producentami chloroprenu w celu utworzenia kartelu, ani nie udowodniła, że skarżące uczestniczyły w uzgodnionej praktyce.

Po drugie, skarżące utrzymują, iż Komisja naruszyła ich prawo do obrony oraz naruszyła art. 253 WE i zasadę dobrej administracji, ponieważ nie umożliwiła dostępu do oświadczeń Bayer przedstawionych na posiedzeniu niejawnym.

W ramach zarzutów trzeciego, czwartego, piątego i szóstego skarżące wnoszą do Sądu o znaczne obniżenie grzywny nałożonej przez Komisję na podstawie art. 2 zaskarżonej decyzji.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą bowiem, że Komisja naruszyła zasady pewności prawa i niedziałania prawa wstecz, obliczając grzywnę na podstawie wytycznych w sprawie grzywien z 2006 r., zamiast na podstawie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r.

W zarzucie czwartym skarżące utrzymują, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do obliczenia wartości sprzedaży przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny. Ponadto, zdaniem skarżących, Komisja naruszyła podobno zasadę proporcjonalności, ponieważ skarżące zostały ukarane dwa razy.

W zarzucie piątym skarżące twierdzą, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do czasu trwania kartelu.

Wreszcie w zarzucie szóstym skarżące podnoszą, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 253 WE oraz zasady proporcjonalności i równego traktowania, jako że nie obniżyła ona z tytułu okoliczności łagodzących grzywny nałożonej na skarżące.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — Exalation przeciwko OHIM (Vektor-Lycopin)**(Sprawa T-85/08)**

(2008/C 107/61)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Exalation Ltd (Ilford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat K. Zingsheim)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie R 1037/2007-4 oraz decyzji OHIM z dnia 4 maja 2007 r. i nakazanie OHIM rejestracji znaku towarowego „Vektor-Lycopin” zgłoszonego przez skarżącą jako wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Vektor-Lycopin” dla towarów z klas 5, 29 i 30 (zgłoszenie nr 4 838 983).

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, jako że zgłoszony znak towarowy ma dostatecznie odróżniający charakter i nie jest opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

odrzuconiem wspólnotowego znaczenia przedmiotu skargi złożonej do Komisji zostały błędnie ocenione.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2008 r. — Global Digital Disc przeciwko Komisji

(Sprawa T-96/08)

(2008/C 107/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Global Digital Disc GmbH & Co. KG (Drezno, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt E. Stein)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 grudnia 2007 r. COMP/C-3/38.803 — Global Digital Disc (GDD)/Philips;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa decyzję Komisji z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie COMP/C-3/38.803 — Global Digital Disc (GDD)/Philips. W decyzji tej Komisja odrzuciła zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 ⁽¹⁾ skargę złożoną do niej przez skarżącą, w której wskazywała ona na różne naruszenia art. 82 WE popełnione przez stronę, której dotyczyła skarga, w związku z jej praktyką licencyjną w zakresie CD-R.

Na poparcie skargi skarżąca twierdzi po pierwsze, iż Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia. Ponadto — jej zdaniem — Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony. Wreszcie skarżąca zarzuca, iż argumenty Komisji mające przemawiać za

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2008 r. — KUKA Roboter przeciwko OHIM (znak towarowy w kolorze pomarańczowym)

(Sprawa T-97/08)

(2008/C 107/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: KUKA Roboter GmbH (Augsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Kohn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 14 grudnia 2007 r. w sprawie R 1572/2007-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: pozbawiony konturów znak towarowy w kolorze pomarańczowym dla towarów z klasy 7 (zgłoszenie nr 4 607 801)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

— naruszenie art. 28 WE, jako że zaskarżona decyzja stanowi środek o skutku równoważnym ograniczeniom ilościowym;

— naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy posiada odróżniający charakter;

- naruszenie art. 73 i 74 rozporządzenia nr 40/94, jako że brak jest uzasadnienia zaskarżonej decyzji lub też uzasadnienie to jest niedostateczne, a okoliczności faktyczne nie zostały dostatecznie przeanalizowane;
- nadużycie władzy, polegające na tym, że w uzasadnieniu decyzji strona pozwana wzięła pod uwagę niezwiązane ze sprawą rozważania odnośnie do wymogu dostępności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-27/07,
Sundholm przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego
2008 r. przez Asę Sundholm**

(Sprawa T-102/08 P)

(2008/C 107/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Asa Sundholm (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal, adwokaci)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-27/07;
- Wydanie orzeczenia w trybie nowych przepisów i uczynienie tego, co powinien był zrobić sąd pierwszej instancji, a mianowicie stwierdzenie nieważności decyzji ustalającej sprawozdanie z przebiegu kariery skarżącej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., wydanej w celu wykonania orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 kwietnia 2005 r.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania za obie instancje

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie domaga się uchylenia wyroku Sądu do Spraw Służby Publicznej (SSP), oddalającego skargę, w której

wnosiła o stwierdzenie nieważności decyzji ustalającej sprawozdanie z przebiegu kariery skarżącej za okres od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., przy czym nieważność pierwszego sprawozdania za ten okres została stwierdzona wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 kwietnia 2005 r. (¹)

Na poparcie odwołania strona wnosząca je przytacza jedyny zarzut dotyczący naruszenia prawa, a mianowicie naruszenia art. 233 WE oraz nieprzestrzegania prawa wspólnotowego dotyczącego szczególnego obowiązku uzasadnienia.

Podnosi, że SSP naruszył prawo poprzez pominięcie zakresu wyroku SPI z dnia 20 kwietnia 2005 r. oraz naruszenie art. 233 WE w ten sposób, że uznał, iż przy wykonywaniu wyroku AIPN, uwzględniając jego uzasadnienie jak również upływ czasu, nie była zobowiązana przedstawić szerszego uzasadnienia zgodnie z obowiązkiem, jaki zdaniem wnoszącej odwołanie ciąży na administracji, a polega na szczególnym uzasadnieniu sprawozdania z przebiegu kariery sporządzonego z opóźnieniem w celu wykonania wyroku Sądu.

Ponadto twierdzi, że SSP naruszył bezwzględną powagę rzeczy osądzonej przez SPI poprzez przyjęcie, że zwykle usunięcie bezprawnie wziętych pod uwagę komentarzy stanowi prawidłowe sprostowanie oceny przyznanej wnoszącej odwołanie.

(¹) Wyrok Sądu w sprawie T-86/04 Sundholm przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze.

**Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2008 r. — ars Parfum
Creation & Consulting przeciwko OHIM (kształt flakonu
perfum)**

(Sprawa T-104/08)

(2008/C 107/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ars Parfum Creation & Consulting GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Späth i G. Hasselblatt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 listopada 2007 r. (sprawa nr R 1656/2006-1);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: trójwymiarowy znak towarowy w kształcie flakonu perfum dla towarów z klasy 3 (zgłoszenie nr 4 995 361).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, jako że zgłoszony znak towarowy posiada odróżniający charakter.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 r. L 11, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-73/06 Van Neyghem przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 lutego 2008 r. przez Krisa Van Neyghem

(Sprawa T-105/08 P)

(2008/C 107/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Kris Van Neyghem (Vissenken Belgia) (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne,
- uchylenie wyroku drugiej izby Sądu ds. Służby Publicznej z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie F-73/06,
- uznanie za uzasadnione żądania stwierdzenia nieważności i żądania odszkodowania przedstawionych przez wnoszącego odwołanie przed Sądem ds. Służby Publicznej,

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

K. Van Neyghem wnosi w odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu ds. Służby Publicznej oddalającego jego skargę, w której wnosił po pierwsze o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu otwartego EPSO/A/19/04 o niedopuszczeniu go do egzaminu ustnego w tym konkursie, a po drugie o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia celem naprawienia poniesionej w jego opinii szkody i doznanej krzywdy.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi zarzut przeinaczenia dowodu przedstawionego Sądowi, a konkretnie kopii pracy pisemnej.

Ponadto podnosi zarzut błędu w uzasadnieniu, jaki miał popełnić Sąd w odniesieniu do braku oczywistego błędu w ocenie ze strony przewodniczącego komisji w zakresie porównania noty przyznanej skarżącemu i dosłownej oceny zawartej w formularzu.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2008 r. — CPEM przeciwko Komisji

(Sprawa T-106/08)

(2008/C 107/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre de promotion de l'emploi par la micro-entreprise (ośrodek promocji zatrudnienia poprzez mikroprzedsiębiorstwa, CPEM) (Marsylia, Francja) (przedstawiciel: C. Bonnefoi, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie noty debetowej;
- uznanie prawa do odszkodowania za naruszenie publicznego wizerunku organizacji realizującej zadania z zakresu interesu publicznego (w wysokości 100 000 EUR);
- zasądzenie kosztów adwokackich oraz kosztów koniecznej pomocy prawnej, których poniesienie zostanie wykazane w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartej w notcie debetowej nr 3240912189 z dnia 17 grudnia 2007 r. dotyczącej decyzji Komisji nr C (2007) 4645 z dnia 4 października 2007 r., znoszącej skutek sprawozdania OLAF, pomoc przyznaną z Europejskiego Funduszu Społecznego na finansowanie w formie ogólnej dotacji projektu pilotażowego realizowanego przez stronę skarżącą ⁽¹⁾, której stwierdzenia nieważności domaga się strona skarżąca w ramach sprawy T-444/07 CPME przeciwko Komisji ⁽²⁾.

W uzasadnieniu swojej skargi strona skarżąca podnosi przede wszystkim, że Komisja dopuściła się błędu, co do prawa oraz nadużycia władzy, ponieważ zaskarżona nota debetowa nie była skierowana do rzeczywistego dłużnika. Powołując się na art. 135 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002 ⁽³⁾, utrzymuje ona, że adresatem noty debetowej powinien być podmiot ponoszący odpowiedzialność finansową w ramach rozpatrywanego projektu, który rzeczywiście pobierał subwencje ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ponadto, strona skarżąca utrzymuje, że poprzez skierowanie do niej noty debetowej naruszono jej wizerunek i wiarygodność wobec partnerów finansowych, zważywszy na zadania z zakresu interesu publicznego, jakie realizuje.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji nr C (1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r., zmieniona decyzją nr C(2001)2144 z dnia 18 września 2001 r.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, C 37, str. 29.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Hiszpania przeciwko Komisji**(Sprawa T-113/08)**

(2008/C 107/68)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części będącej przedmiotem skargi oraz,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy zaskarżonej decyzji z finansowania wspólnotowego zostały wyłączone niektóre korekty finansowe, pośród których, objęte niniejszą skargą znajdują się pomoc w zakresie produkcji oliwy z oliwek za lata gospodarcze 1998/1999, 1999/2000 i 1999/2001 o łącznej wysokości EUR 183 965 185,54 oraz płatności bezpośrednie w ramach pomocy na obszary upraw roślin uprawnych, wnioskowane w latach 2003 i 2004 o łącznej kwocie EUR 16 591 528,35

W szczególności skarga odnosi się do korekt finansowych zastosowanych w odniesieniu do pomocy do produkcji oliwy z oliwek skutkujących wyłączeniem części produkcji z roku gospodarczego 1999/2000 w Andaluzji oraz zastosowanych w stosunku do pomocy na obszary upraw roślinnych wnioskowanej w latach 2003 i 2004.

Na poparcie skargi skarżący powołuje się na:

- w odniesieniu do produkcji oliwy z oliwek:
 - naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1663/95 ⁽¹⁾ w zakresie w jakim działania korygujące nie były oparte na obserwacjach Komisji w zakresie oceny wyników dochodzenia lecz były ekstrapolacją wyników innych dochodzeń;
 - naruszenia art. 2 i 3 rozporządzenia nr 729/70 ⁽²⁾ w zakresie art. 2 rozporządzenia nr 1258/1999 ⁽³⁾ w zakresie w jakim zakazona decyzja stosuje je w nieodpowiednich okolicznościach, zważywszy fakt, że teoretycznie nieprawidłowości, na których opiera się Komisja uzasadniając działania korygujące są niedostateczne;
 - niedochowanie ustanowionego na mocy art. 7 ust. 4 rozporządzenia 1258/99, terminu dwudziestu czterech miesięcy poprzedzających notyfikację na piśmie wyników kontroli;
- w odniesieniu do pomocy na obszary upraw roślin uprawnych:
 - naruszenie procedury ustanowionej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1663/95, ponieważ dokument, którym dokonano notyfikacji państwu członkowskiemu wyników kontroli, nie formułował uzasadnienia zastosowania korekty finansowej, lub posiłkowo niedochowanie terminu dwudziestu czterech miesięcy ustanowionego mocą art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999;

- naruszenie art. 2 rozporządzenia nr 1258/1999, ponieważ zaskarżona decyzja została zastosowana w niewłaściwych okolicznościach, zważywszy fakt, że nieprawidłowości stwierdzone przez Komisję są niedostateczne;
- naruszenie art. 2 tego rozporządzenia oraz wytycznych w zakresie obliczania skutków finansowych przygotowywania decyzji o zamknięciu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, z 8.7.1995, s. 6).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 792/70 z dnia 12 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94, z 28.4.1970, s. 13).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, z 26.6.1999, s. 103).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2007 r. w sprawie F-21/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 6 marca 2008 r. przez Luigi Marcuccio

(Sprawa T-114/08 P)

(2008/C 107/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

W każdym przypadku:

- uchylenie w całości i bez wyjątku zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji wniesiona została przez stronę wnoszącą odwołanie w terminie;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji była całkowicie dopuszczalna.

tytułem żądania głównego:

- uznanie wszystkich żądań zawartych w skardze wniesionej w pierwszej instancji;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie zwrotu wszystkich kosztów środków prawnych i honorariów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem w pierwszej instancji oraz postępowaniem odwoławczym w niniejszej sprawie;

tytułem żądania ewentualnego:

- skierowanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, w celu wydania ponownie rozstrzygnięcia w innym składzie co do istoty sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty odwołania:

1. Całkowity brak uzasadnienia w kontekście mylnego rozróżnienia pojęcia zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie szkody, o którym mowa w art. 288 akapit drugi (poprzednio art. 215) traktatu WE oraz pojęcia szkody;
2. Naruszenie art. 288 traktatu WE, art. 46 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, art. 90 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zasady pewności prawa, prawa do ochrony sądowej oraz prawa do rzetelnego procesu;
3. Błędne, nieodpowiednie i nieracjonalne wykładnia i zastosowanie pojęcia daty rozpoczęcia upływu terminu czyli *dies a quo* w celu określenia rozsądnego terminu dla wniesienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE;
4. Całkowity brak uzasadnienia, również wobec całkowitego braku dochodzenia oraz naruszenie art. 90 regulaminu pracowniczego i odpowiednich ogólnych zasad prawa w kontekście analizy upływu terminu przedawnienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE;
5. Całkowity brak uzasadnienia w zakresie stwierdzonego spóźnionego wniesienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE przez wnoszącego odwołanie;
6. Naruszenie art. 235 i 288 traktatu WE w odniesieniu do właściwości sądu wspólnotowego w zakresie skargi o odszkodowanie oraz nieuzasadnione, arbitralne i nielogiczne odejście od odpowiedniego orzecznictwa;
7. Naruszenie zasad dotyczących rzetelnego procesu, w szczególności tych ustanowionych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2008 r. — Gourmet Burger Kitchen przeciwko OHIM (GOURMET BURGER KITCHEN)

(Sprawa T-115/08)

(2008/C 107/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gourmet Burger Kitchen Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: C. Sawdy, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie R 1215/2007-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy składający się ze słów GOURMET BURGER KITCHEN dla różnych towarów i usług z klas 29, 30, 31, 32, 33 oraz 43 — zgłoszenie nr 4 615 341.

Decyzja eksperta: częściowa odmowa rejestracji w odniesieniu do usług z klasy 43.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94, jako że znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii.

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2008 r. — Actega Terra przeciwko OHIM (TERRAEFFEKT matt & gloss)

(Sprawa T-118/08)

(2008/C 107/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Actega Terra GmbH (Lehrte, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Andorfer-Erhard)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie R 1467/2007-1;
- stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 nie stoi na przeszkodzie rejestracji w charakterze wspólnotowego znaku towarowego znaku będącego przedmiotem zgłoszenia nr 5 454 517 TERRAEFFEKT matt & gloss dla towarów z klasy 2: „lakiery, w szczególności przeznaczone dla przemysłu graficznego; wszystkie wymienione wyżej towary nieprzeznaczone do użytku w budownictwie”;
- ewentualnie, ograniczenie wykazu towarów objętego zgłoszeniem znaku towarowego nr 5 454 517 w następujący sposób:

„klasa 2: lakiery, których nałożenie na podłoże pozwala, w zależności od właściwości danego lakieru, uzyskać powierzchnię matową lub z połyskiem, przeznaczone w szczególności dla przemysłu graficznego; wszystkie wymienione wyżej towary nieprzeznaczone do użytku w budownictwie”

i stwierdzenie, że art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 nie stoi na przeszkodzie rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego;

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TERRAEFFEKT matt & gloss” dla towarów z klasy 2 (zgłoszenie nr 5 454 517).

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, jako że zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagany charakter odróżniający i nie jest wyłącznie opisowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 marca 2008 r. — Allos Walter Lang przeciwko OHIM — Kokoriko (Coco Rico)

(Sprawa T-126/07) ⁽¹⁾

(2008/C 107/72)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2008 r. — Niderlandy przeciwko Komisji

(Sprawa T-309/07) ⁽¹⁾

(2008/C 107/74)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 lutego 2008 r. — Air One przeciwko Komisji

(Sprawa T-266/07) ⁽¹⁾

(2008/C 107/73)

Język postępowania: włoski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 marca 2008 r. — National Association of Licensed Opencast Operators przeciwko Komisji

(Sprawa T-318/07) ⁽¹⁾

(2008/C 107/75)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2007 r. — Iordanova przeciwko Komisji

(Sprawa F-53/07)

(2008/C 107/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ivanka Iordanova (Warna, Bułgaria) (przedstawiciele: G. Kerelov, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AST/14/06 z dnia 3 kwietnia 2007 r. o odmowie dopuszczenia skarżącej do udziału w tym konkursie oraz żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AST/14/06 z dnia 3 kwietnia 2007 r. o odmowie dopuszczenia skarżącej do udziału w tym konkursie;
- Zobowiązanie pozwanej do zapłaty na rzecz skarżącej odszkodowania i zadośćuczynienia ustalonego na za zasadzie słuszności na kwotę 28 718 z tytułu poniesionej szkody i doznanej krzywdy wskutek niezgodnej z prawem decyzji komisji konkursowej, wraz z bieżącymi odsetkami licząc od dnia wniesienia skargi
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2007 r. oraz dorozumianych decyzji uzupełniających z dnia 9 sierpnia 2007 r. i z dnia 11 września 2007 r., jak również decyzji z dnia 9 listopada 2007 r., w zakresie w jakim oddalają wnioski przedstawione przez skarżącego w dniu 9 kwietnia 2007 r., 11 maja 2007 r. i 11 października 2007 r. o zezwolenie na i) publikację dokumentów (w świetle mających zastosowanie przepisów prawnych, w szczególności art. 17, 17a, 19 i 24 regulaminu pracowniczego, w tym również przepisy dotyczące praw autorskich oraz ochrony danych) oraz ii) złożenie skargi na (byłych) komisarzy i urzędników Komisji, a także wniosek o odszkodowanie w wysokości minimalnie 10 000 EUR.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2007 r. oraz dorozumianych decyzji uzupełniających z dnia 9 sierpnia 2007 r. i z dnia 11 września 2007 r., jak również decyzji z dnia 9 listopada 2007 r., w zakresie w jakim oddalają wnioski przedstawione przez skarżącego w dniu 9 kwietnia 2007 r., 11 maja 2007 r. i 11 października 2007 r. o zezwolenie na i) publikację dokumentów (w świetle mających zastosowanie przepisów prawnych, w szczególności art. 17, 17a, 19 i 24 regulaminu pracowniczego, w tym również przepisy dotyczące praw autorskich oraz ochrony danych) oraz ii) złożenie skargi na (byłych) komisarzy i urzędników Komisji;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego kwoty w wysokości co najmniej 10 000 EUR tytułem odszkodowania za szkodę niematerialną, obejmującą zarówno uszczerbek na zdrowiu jak i krzywdę przez decyzje, o których stwierdzenie nieważności ten wnosi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Strack przeciwko Komisji

(Sprawa F-132/07)

(2008/C 107/77)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2008 r. — Bennet i in. przeciwko OHIM

(Sprawa F-19/08)

(2008/C 107/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Kelly-Marie Bennet (Mutxamel, Hiszpania) i inni (przedstawiciel: G. Vandersanden, avocat)

Strona pozwana: Urząd ds. Harmonizacji Rynku Wewnętrznego

Żądania strony skarżącej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursach otwartych OHIM/AD/02/07 i OHIM/AST/02/07 w zakresie, w jakim ogłoszenia te pozbawiają skarżących jakiegokolwiek szansy na znalezienie się na liście rezerwowej, a skarżący ci są przy tym zobowiązani do uczestniczenia w tych konkursach w związku z klauzulą o rozwiązaniu umowy bezprawnie zawartej w tym celu w ich umowach o pracę na czas nieokreślony. Ponadto wniosek o zadośćuczynienie krzywdy doznanej przez skarżących.

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursach otwartych OHIM/AST/02/07 i OHIM/AD/02/07;
 - zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżących, oszacowanej słusznie i zastrzeżeniem możliwości zwiększenia tej kwoty, na 25 000 EUR dla każdego skarżącego;
 - obciążenie Urzędu ds. Harmonizacji Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.
-